

SVĚTLO

TÝDENÍK MATICE CYRILOMETODĚJSKÉ

10. ČÍSLO / XIV. ROČNÍK

9 Kč (12 Sk)

12. BŘEZNA 2006

Z obsahu:

Petrův stolec

Katecheze Benedikta XVI.
při generální audienci
22. února 2006
- strana 2 -

Kde je Antikrist?

Fulton Sheen
- strana 4 -

Apoštol Kristův

Arcibiskup Fulton Sheen
8. 5. 1895 - 9. 12. 1979
- strana 4 -

Kdy dojde k velkému návratu Krista?

- strana 6 -

Zázračné znamení, které se trvale zpřítomňuje

- strana 7 -

Lesk kněžského celibátu

- strana 8 -

Obrácení faráře

Alexandra Fixa
- strana 9 -

V Ježíšově škole (9)

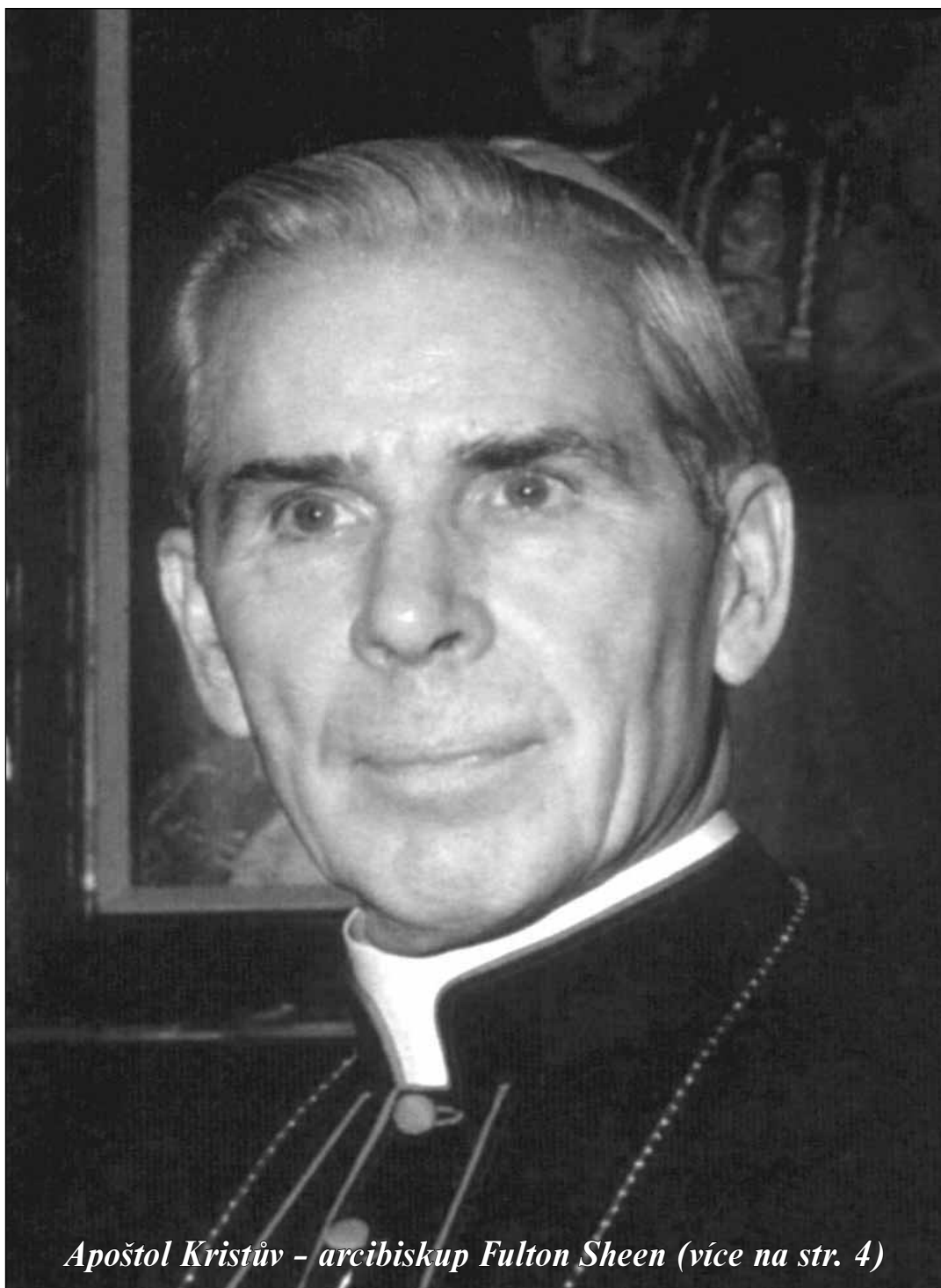
Evangelium podle
svatého Marka
- strana 10 -

Osmero blahoslavenství (9)

- strana 12 -

Výzvy fatimského poselství (47)

Četba na pokračování
- strana 14 -

Apoštol Kristův - arcibiskup Fulton Sheen (více na str. 4)

EDITORIAL

Tři vyvolené učedníky vyvedl Ježíš na horu Tábor během své poslední cesty do Jeruzaléma. Znali tedy svého Pána již tři roky, a po celou tu dobu nevěděli nic o skutečné slávě a velikosti Mistra, který si je povolal. Nyní jim dává nahlédnout do vznešeného tajemství své bytosti. Poznávají, že jejich Pán je někdo mnohem větší, než tušili. Všechno to, co dosud po jeho boku viděli a slyšeli, dostává jakoby nové, nekonečné předznamenání. Ale i toto jejich nové poznání je poznamenáno jejich lidskou slabostí: nejdříve je zmáhá únava, pak se jejich úžas mění až v úlek a zmatek. Přechod od pozemského horizontu do nadpřirozených dimenzí je vždy spojen s těžkostmi, ale stojí za to podstoupit tuto námahu a nahlédnout do tajemného světa, v němž člověk může přebývat s Bohem. K slavné podívané na hoře Tábor byli pozváni jen tři ze dvanácti. Až po čase, kdy působením Ducha Svatého dozraje v nich toto poznání, budou se moci o svou mystickou zkušenost podělit i s ostatními, nakonec i s námi. Je tomu tak i nadále. Vyvolené duše, kterým Pán dal nahlédnout do tajemství života v Bohu, jsou pro všechny ostatní svědky toho, že opravdový život z víry má ve skutečnosti mnohem vznešenější, krásnější a hlubší obsah, než jak se to jeví tomu, kdo zatím nepozvedl zrak od pozemské každodennosti. Musíme být za to vděční Bohu i těmto duším, které jsou nástrojem Ducha Svatého. Proto bychom k jejich uchvacujícím odhalením (jaká nám nabízí např. mexický arcibiskup Martinez ve svých vizích o osmi blahoslavenstvích), neměli přistupovat bez předchozího vzývání Božského Utěšitele. Ale především se od takové hutné duševní stravy nesmíme nechat odradit, jestliže nás hned při prvním styku neuchvátí. Opravdový hledač pokladů neustává ve své vytrvalé práci, i když náheru pokladu ještě nevidí. Potřebujeme

Pokračování na str. 13

Petrův stolec

Draží bratři a sestry, latinská liturgie slaví dnes svátek Katedry svatého Petra. Jedná se o prastarou tradici, která je doložená v Římě od IV. století a slouží jako díkůvzdání Bohu za milost poslání svěřeného apoštolu Petrovi a jeho nástupcům. „Katedra“ literárně je pevný stolec biskupa umístěný v mateřském chrámě diecéze, který se z toho důvodu jmenuje „katedrála“, a je symbolem biskupovy autority a zvláště jeho „učitelského úřadu“, tj. hlásání evangelia, které je povolán jako nástupce apoštolů střežit a předávat křesťanskému společenství. Biskup přejímá místní církve, která je mu svěřena, s mitrou a berlou a usedne na katedře. Z té povede jako učitel a pastýř věřící po cestě víry, naděje a lásky.

Jaká tedy byla „katedra“ sv. Petra? On, vybraný Kristem za „skálu“, na které zbuduje svou Církev (srov. Mt 16,18), začal svůj učitelský úřad v Jeruzalémě po Pánově nanebevstoupení a o Letnicích. Prvním „stolcem“ Církve bylo Večeřadlo a je pravděpodobné, že v oné síni, kde se Maria, Matka Ježíšova, modlila spolu s apoštoly, bylo rezervováno zvláštní místo pro Šimona Petra. Později se jeho sídlem stala Antiochie, město ležící na řece Orone v Sýrii, dnes v Turecku, v tehdejší době třetí metropole římského impéria po Římu a Alexandrii v Egyptě. Petr byl prvním biskupem tohoto města, které evangelizoval Barnabáš a Pavel a „kde se ponejprv začalo učedníkům říkat křesťané“ (Sk 11,26), kde se tedy pro nás zrodilo jméno křesťan. Proto v Římském martyrologiu se před reformou kalendáře počítalo také se zvláštní oslavou Petrovy katedry v Antiochii.⁽¹⁾ Odtud zavedla Boží Prozřetelnost Petra do Říma. Máme zde tedy cestu z Jeruzaléma, místa rodící se církve, do Antiochie, prvního centra církve, tvořené z pohannů a stále ještě spojené s církví

pocházející ze židů. Pak se Petr odebral do Říma, centra impéria, symbolu celého světa, kde dovršil mučednictvím svůj životní běh a svou službu evangelia. Z toho důvodu stolec v Římě, jemuž se dostalo nejvyšší pocty, převzal také břímě, které Kristus svěřil Petrovi: být ve službě pro všechny dílčí církve ve vzdělávání a jednotě celého Božího lidu.

Římský stolec byl po těchto Petrových migracích uznán za sídlo Petrova nástupce a „katedra“ jeho biskupa představovala katedru apoštola, kterému Kristus svěřil úkol, aby pásł celé jeho stádo. Dovedují to nejstarší církevní Otcové, jako např. svatý Irenej, biskup z Lyonu, ale původem z Malé Asie, který ve svém traktátu *Proti bludům* popisuje římskou církev jako „největší a nejstarší, všemi uznávanou, založenou v Římě nejslavnějšími apoštoly Petrem a Pavlem“; a dodává: „S touto církví pro její nejvyšší svrchovanost musí být ve shodě všeobecná církev, tzn. věřící, ať jsou kdekoliv“ (III, 33-3). Tertulián o něco později ze svého pohledu tvrdí: „Tato římská církev, ó, jak je blažená! Sami apoštolové zavlažili v ní svou krví veškerou nauku“ (La prescrizione degli eretici, 36). Katedra římského biskupa představuje proto nejen jeho službu římskému společenství, ale také jeho poslání vůdce celého Božího lidu.

Slavit svátek Petrovy „Katedry“, jak to děláme dnes, znamená tedy přiznávat jí silný duchovní význam a uznávat ji jako privilegované znamení lásky Boha, dobrého a věčného pastýře, který chce sjednotit celou Církev a vést ji na cestě spásy. Mezi všemi svědectvími Otců chci uvést zvláště ono sv. Jeronýma, převzaté z jeho listu, napsaného římskému biskupovi,

kteří je zajímavé zvláště proto, že se výslovně zmiňuje o Petrově „katedře“, kterou představuje jako bezpečný přístav pravdy a pokoje. Sv. Jeroným píše takto: „Rozhodl jsem se poradit se s katedrou Petra, kde se nachází ona víra, kterou vydechla apoštolova ústa; přicházím tedy žádat o potravu pro svou duši tam, kde jsem před časem oblékl Kristův šat. Nesleduji žádný jiný primát než ten Kristův;

pro něho se dávám do spojení s tvou blažeností, tj. s katedrou Petra. Víím, že na této skále je vybudována Církev“ (Le Lettere I, 15,1-2).

Draží bratři a sestry, v apsidě baziliky sv. Petra, jak víte, se nachází památník Katedry Apoštola, vyzrálé Berniniho dílo, provedené jako velký bronzový trůn, který podpírají sochy čtyř Učitelů Církve, dvou západních, sv. Augustina a sv. Ambrože, a dvou východních, sv. Jana Zlatoústého a sv. Atanáše. Zvu vás, abyste postáli před tímto sugestivním dílem, které je dnes možno obdivovat ozdobené množstvím svíců, a pomodlili se zde zvláštním způsobem za službu, kterou mi Bůh svěřil. Když pozvednete zrak k alabastrovému oknu, které se nachází právě nad katedrou, vzývejte Ducha Svatého, aby stále podporoval svým světlem a svou silou moji každodenní službu celé Církvi. Za to a za vaši zbožnou pozornost vám ze srdce děkuji.

*Bollettino Vaticano 22. 2. 2006
Překlad -lš-*

⁽¹⁾ Byl to původně svátek Nastolení sv. Petra v Antiochii, pozn. překl.

Milovaný Syn

Zamyšlení nad liturgickými texty
dnešní neděle

Je dobré, že jsme zde.

Ježíš se svou družinou je na cestě do Jeruzaléma, kde se má vyplnit všechno, co je o něm psáno. V tuto dobu je trpělivě a citlivě připravuje na to, čeho budou svědky o posledních Velikonocích. Využij této příležitosti ke své vlastní přípravě na největší svátky. Na úpatí hory Ježíš oznamuje, že se chce opět odebrat do samoty. Hledá ji na vrcholu hory, ale tentokrát si bere s sebou tři ze svých učedníků. Jsou to právě ti, kteří s ním vstoupili do domu, kde osvědčil svou božskou moc, když vrátil život mladé dívce. Stejnou trojici vezme zanedlouho s sebou jako společníky v těžké hodině smrtelného zápasu. Proč právě tyto tři? Nikdo z ostatních se neptá na důvody Ježíšovy volby. Na projevy zvláštní Boží přízně si nikdy nemůžeš dělat nárok. Postačí ti jistota, že ti nikdy nebude chybět milost potřebná k tomu, abys mohl plnit vůli Boží. Děkuj svému Pánu, že rozděluje své dary s nejvyšší moudrostí k Boží slávě i prospěchu všech.

Připoj se k malé skupině. Výstup na vrchol hory je dlouhý a namáhavý. Kdo chce zakusit Boží blízkost, musí vystoupit nad přízemní obzory do výšin, odkud teprve může poznat, jak malicherné je všechno to, co dole tak oslňuje zrak, dokud je zatměn pozemskými závislostmi. Zapamatuj si cestu, kudy tě Pán vede na horu vznešené samoty, aby ses sem mohl vracet co nejčastěji.

Pán poodešel a jeho tvář i roucho se náhle obdivuhodně proměnily. Září jasněji než slunce, a přece neoslňuje zrak, nýbrž uchvacuje svou vznešeností a krásou. Skloň se hluboko před Božstvím, které zde poodhalilo svou vznešenost. Uvědom si při tomto pohledu, z jaké výšky Boží Syn sestoupil, aby přijal tu nejpotupnější smrt. Pozdrav oba ctihodné starozákonní světce, kteří přišli, aby s ním rozmlouvali. Tématem jejich rozhovoru však není přítomná sláva. Ježíš s nimi hovoří o tom, jakou cenu zaplatí, aby se mohl vrátit do Otcovy slávy nikoliv sám, ale se svou Církví,

Tři ze Dvanácti, kteří mají být jednou sloupy této Církve, jsou však zatím spíše zmateni. To, co nechápou dnes, jim po-

slouží, aby pochopili, až se naplní prorocství. Zatím jsou ještě stále v zajetí svých lidských představ. Až Petr a Jan poběží k Pánovu hrobu, rozpomenou se na to, čeho dnes jsou svědky. Uč se s pokorou přijímat i to, co překračuje tvé chápání. Ani Ježíšova Matka Maria všechno hned nechápala, ale uměla to uchovávat ve svém srdci až do doby, kdy přijde čas pochopení.

O jednu jistotu se však můžeš bezpečně opřít již dnes. Za tuto jistotu bys měl být obzvláště vděčný. Je to hlas, kterým Otec ze zářícího oblaku opakovaně vyznává svou nekonečnou lásku ke svému Synu. Slyšíš stejnou větu, kterou řekl, když Ježíš jménem všeho lidstva přijímal v Jordánu křest pokání. Tehdy Otec vyhlásil s velkým zalíbením: *Toto je můj milovaný Syn*. Ale dnes je tu ještě dodatek, který se týká přímo i tebe: *Toho poslouchejte*. Kdysi na Sinaji za hromu a vichru oznamoval svůj zákon Mojžíšovi. Nyní vyhláší na hoře Tábor v jeho přítomnosti nový zákon: poslušnost k milovanému Synu a jeho radostné zvěsti o lásce, kterou Syn potvrdí a zaplatí svou krví.

Přítomnost starozákonního patriarchy a proroka potvrzuje to, co jsi dříve slyšel z Ježíšových úst: *Nepřišel jsem zrušit Zákon nebo proroky; nepřišel jsem zrušit, ale naplnit.*⁽¹⁾ Je to naplnění hodné Božího Syna, kterého Bůh poslal z lásky světu. Nový Hospodinův zákonodárce naplňuje Zákon tak, že se neomezuje na pouhá přikázání, nýbrž vlastním životem, smrtí a zmrtvýchvstáním ukazuje cestu k nebeskému Otcovi.

Mrak se rozplynul a Pán opět stojí před tebou bez lesku jasu a slávy. Je ti podoben ve všem kromě hříchu, aby ti usnadnil úkol, který ti uložil jeho a tvůj Otec: poslouchat jej, následovat jej a být mu podobný. Ale po tom všem, čeho jsi byl svědkem, není Otcův příkaz spíše vyznamenáním než úkolem?

Pokloň se Pánu a děkuj mu, že je ti tak blízký a tak podobný. Poděkuj mu i za všechna jeho přikázání. Pros jej, aby sis je zamíloval a vrátil se z hory Proměnění opravdu vnitřně proměněný.

Pane, jsem tvůj služebník, syn tvé služebnice, rozvázal jsi moje pouta. Přinesu ti obětí díky. Splním své sliby před veškerým lidem.⁽²⁾

Bratr Amadeus

⁽¹⁾ Mt 6,16; ⁽²⁾ resp. Žalm 116

Liturgická čtení

1. čtení – Gn 22,1–2.9a.10–13.15–18

Bůh zkoušel Abraháma a řekl: „Abraháme!“ Odpověděl: „Tady jsem!“ Bůh pravil: „Vezmi svého syna, svého jediného syna, kterého miluješ, Izáka, a jdi do země Moria a obětuj ho tam jako celopal na jedné z hor, kterou ti označím.“ Když došli na místo od Boha určené, Abrahám tam vystavěl oltář a narovnal dříví. Pak vztáhl Abrahám ruku a vzal nůž, aby zabil svého syna. Ale Hospodinův anděl na něho zavolal z nebe: „Abraháme, Abraháme!“ Ten se ozval: „Tady jsem!“ (Anděl) řekl: „Nevztahuj svou ruku na chlapce a nic mu nedělej, neboť nyní vím, že se bojíš Boha, když mi neodpíráš svého syna, svého jediného syna.“ Abrahám pozdvihl své oči, a hle – za ním beran, který se chytil za rohy v křoví. Abrahám šel, vzal ho a obětoval jako celopal místo svého syna. Hospodinův anděl zavolal na Abraháma podruhé z nebe a řekl: „Při sobě samém přísahám – praví Hospodin – že jsi toto udělal a neodepřel jsi mi svého syna, svého jediného syna, zahrnu tě požehnáním a rozmnožím tvé potomstvo jako nebeské hvězdy, jako písek na mořském břehu, a tvé potomstvo se zmocní brány svých nepřátel. V tvém potomstvu budou požehnány všechny národy země za to, že jsi mě poslechl.“

2. čtení – Řím 8,31b–34

Bratři! Je-li Bůh s námi, kdo proti nám? Když ani vlastního Syna neušetřil, ale vydal ho za nás za všechny, jak by nám s ním nedaroval také všechno ostatní? Kdo vystoupí se žalobou proti Božím vyvoleným? Bůh přece ospravedlňuje! Kdo odsoudí? Kristus Ježíš přece zemřel, ano, i z mrtvých vstal, je po Boží pravici a přimlouvá se za nás!

Evangelium – Mk 9,2–10

Ježíš vzal s sebou Petra, Jakuba a Jana a vedl je na vysokou horu, aby byli sami. A byl před nimi proměněn. Jeho oděv zářivě zbledl – žádný bělič na světě by ho nedovedl tak vybělit. Zjevil se jim Eliáš s Mojžíšem a rozmlouval s Ježíšem. Petr se ujal slova a řekl Ježíšovi: „Mistře, je dobře, že jsme tady. Máme udělat tři stany: jeden tobě, jeden Mojžíšovi a jeden Eliášovi?“ Nevěděl totiž, co by měl říci, tak byli ustrašení. Tu se objevil oblak a zastínil je. Z oblaku se ozval hlas: „To je můj milovaný Syn, toho poslouchejte!“ Když se rozhlédli, najednou u sebe neviděli nikoho jiného, jenom samotného Ježíše. Když sestupovali s hory, přikázal jim, aby nikomu nevypravovali o tom, co viděli, dokud Syn člověka nevstane z mrtvých. Toho slova se chytili a uvažovali mezi sebou, co to znamená „vstát z mrtvých“.

Kde je Antikrist?

Nová éra, do které vstupujeme, by se mohla nazvat náboženskou érou lidských dějin. Ale nesmíme tomu nesprávně rozumět! „Náboženská“ zde neznamená, že se budou lidé obracet k Bohu, spíše naopak, že lhostejnost vůči Absolutnu, kterou se vyznačovala liberální fáze civilizace, bude nahrazena vášní pro absolutno.

Nyní se už nepovede boj o kolonie a národní práva, nýbrž o duši člověka.

Lidé se nyní rozdělí na dvě náboženství, chápaná opět jako absolutno. Konflikt budoucnosti bude probíhat mezi Absolutnem, kterým je Bůh – člověk, a absolutnem, kterým je člověk – bůh. Mezi Bohem, který se stal člověkem, a člověkem, který se dělá bohem. Mezi bratry v Kristu a kamarády v Antikristu.

Antikrist se tak ovšem nebude jmenovat, jinak by nenašel žádné následovníky. Nebude nosit těsný přiléhavý červený trikot, ani nebude před sebou šířit sirný zápach, ani házet vidle či mávat ocasem jako Mefistoteles ve „Faustovi“.

Tato maškaráda mu pomohla přesvědčit člověka o tom, že neexistuje. On ví, že nikdy není tak silný, jako když lidé věří, že neexistuje.

■ Bude oblečen jako velký přítel člověka.

■ Bude mluvit o míru, blahobytu a plnosti, ale nikoliv jako o prostředcích, které nás vedou k Bohu, nýbrž jako o konečných cílech jako takových. Bude psát knihy o novém pojetí Boha, aby ho přizpůsobil životnímu způsobu lidí.

■ Bude psychologicky vysvětlovat hříchy jako potlačený pohlavní pud; přivede lidi k tomu, aby se zastyděli a couvli, když jim jiní

lidé řeknou, že nejsou dostatečně velkodušní a liberální.

■ Ztotožní toleranci s lhostejností vůči právu a bezpráví, vůči pravdě a lži.

■ Bude podporovat rozvody pod záminkou, že ten druhý partner je ještě „vitální“.

■ Bude hlásat náboženství, aby bylo náboženství zrušeno.

■ Bude dokonce mluvit o Kristu a řekne, že to byl ten největší člověk, jaký kdy žil.

■ Bude podporovat vědu, ale jako prostředek k zničení někoho druhého.

■ Uprostřed zdánlivé lásky k člověku a uprostřed uhlazených řečí o svobodě a rovnosti bude skrývat velké tajemství, které nikomu neřekne: Nebude věřit v Boha.

■ Protože jeho náboženství bratrství bude bez Božího otcovství, oklame dokonce i vyvolené.

■ Vybuduje proticírkev, která se bude opírat po Církvi, tak jako se on, ďábel, opírá po Bohu. Jeho církev bude mít všechny známky církve, ale oloupené o obrácení a jeho božský obsah.

■ Modernímu člověku, jehož potřeba Boha hraničí se zoufalstvím, dá ještě více hladovět po členství ve společenství, které člověku přiznává možnost rozšiřovat své plány, ale bez nezbytnosti osobní nápravy a přiznání osobní viny.

Překlad -lš-

PRYČ S RODINOU?

„Zelená mládež“ v Německu požaduje odbourání manželství. Tato životní forma je podle ní „překonaná“. Stojí to ve zveřejněném prohlášení, které má titul: „Monogamie není řešení.“

Malá rodina – otec, matka a dítě – již prý neodpovídá potřebám mnoha lidí. Ti si naopak přejí místo toho jen „vztah na určitou dobu, vztah k více než jedné osobě, přátelství se sexem“. Není prý možno dále zavírat oči před společenskými realitami.

Apoštol Kristův

Arcibiskup Fulton Sheen 8. 5. 1895 – 9. 12. 1979

Když mu bylo osm let, ministroval při mši svatě biskupovi Mons. Johnu Spaldingovi. Vypadla mu z ruky konvička s vínem a rozbila se o podlahu katedrály. Čekal, že dostane v sakristii pořádně vynadáno. Ale biskup místo řeči o konvičce a nešikovnosti položil chlapci otázku: „Chlapče, víš, na jakou školu půjdeš, až budeš velký?“ Hoch jmenoval jednu katolickou školu ve městě. Ale biskup zdůraznil: „Říkal jsem to, že budeš velký!“ A dodal: „Řekni mamince, že jednoho dne budeš studovat v Lovani a pak se staneš biskupem jako já.“ Chlapec to doma vyprávěl mamince, ale záhy na tato slova zapomněl.

První část proctví

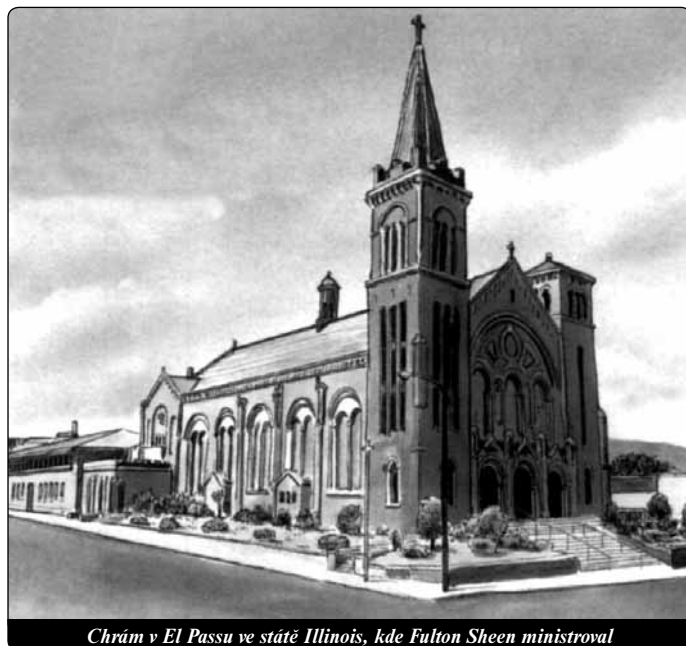
Jmenoval se Fulton Sheen a narodil se v El Passu ve státě Illinois (USA) 8. května 1895 v rodině irského původu. Po několika letech se jeho rodiče přestěhovali do Peorie, centra diecéze, aby jejich děti mohly navštěvovat vyšší katolické školy. Po skončení základní školní docházky začal zde Fulton studium literatury a filozofie. Ježíš

se stal středem jeho života již v mládí a přitahoval ho k sobě stále více.

Když Fulton poznal zcela jasně své kněžské povolání, odešel do semináře, aby se stal druhým Kristem. V katedrále v Peorii přijal jako 24letý 20. září 1919 kněžské svěcení. Biskup ho poslal na katolickou univerzitu do Washingtonu, ale Fulton toužil prohloubit své znalosti filozoficko-teologického myšlení sv. Tomáše Akvinského: toužil po filozofii bytí, filosofia perennis, aby mohl ve světle rozumu a víry bojovat proti bludům, které popíraly Boha a Pravdu, a aby se mohl stát skutečným apoštolem Pravdy.

Biskup ho tedy poslal do Evropy na univerzitu do Lovaně. Tam získal doktorát filozofie, v Římě doktorát teologie. Nyní se stal skutečným učitelem Pravdy, katolické víry v myšlení, v zářivém světle učitele Tomáše.

Když se vrátil do Států, stal se kaplanem v jednom kostele na periferii. Začal svou pastorační postními kázáními. První večery bylo posluchačů málo, ale s postupem dní přibývalo rychle těch, kteří chtěli slyšet mladě-

Chrám v El Passu ve státě Illinois, kde Fulton Sheen ministroval

ho kazatele. Následovaly obdivuhodné Velikonoce s mnoha konverzemi, mnoha návraty ke svátostem. Don Fulton kázal právě proto, aby přivedl duše ke Kristu a do nebe, a aby jeho kázání bylo účinné, trávil velmi mnoho času před Svátostným Spasitelem ve svatostánku.

Sloužil mši svatou každý den se stále větším zápallem a žádal od Ježíše, aby pro něho mohl získat co nejvíce duší. Rok nato se dověděl, že by ho chtěli mít na katolické univerzitě jako docenta filozofie. Působil zde 25 let obdivuhodným způsobem a žáci byli doslova nadšeni nejen svým učitelem, ale Pravdou, kterou jim přinášel, aby ji odhalovali a zmocňovali se jí jako svatý Augustin, lovec Pravdy.

První část proroctví biskupa Mons. Spaldinga se tedy vyplnila. Don Fulton si na to nyní vzpomněl a katedra mu proto nestačila. Chtěl dovést co nejvíce svých bratří ke Kristu, který byl jedinou láskou jeho života.

Kristus v televizi

Začal pořádat konference ve vlasti i v cizině. Jeho přednášky byly vyhledávané: zapaloval a získával. V roce 1930 byl pozván do NBC (rozhlasová stanice USA), aby zde každou neděli večer vedl program Katolická hodina. Jeho hlas se stal známý v celých Spojených státech. Byl zaplaven tisíci dopisy. Psaly mu osoby, které mu otevíraly svou duši, které hledaly Boha. Odpovídal všem. A modlil se za ně. Bylo patrné nové jaro obrácení k Ježíši a ke katolické církvi. I papež Pius XI. o něm věděl. V roce 1935, aby mu projevil svou vděčnost, jmenoval ho prelátem s titulem monsignore. V roce 1950 na počátku televizního vysílání, byl povolán opět NBC, aby začal televizní soubor. Zahájil programem: „Stojí zato žít“, který reagoval na naléhavou potřebu dát smysl lidskému životu. Konstatoval, že každý člověk, ponechaný sám sobě, může říct jen toto: *Magna questio factum sum mihi*

– stal jsem se sobě velkým, neřešitelným problémem.

Na tento problém nabízel Mons. Sheen odpověď: Ježíš Kristus je jediné řešení všech problémů, Ježíš Kristus ukřižovaný a zmrtvýchvstalý (Tertulián). Každý týden ho sledovalo 30 milionů diváků. Jeho řeč byla jasná, srozumitelná pro všechny, velice vážná, i když často humorná a byla přijímána s radostí, i když zdůrazňovala tu nejtěžší odpovědnost za život.

Ještě v roce 1950 byl jmenován národním ředitelem Společnosti pro šíření víry. Zahájil dlouhou sérii cest po Asii, Africe a Oceánii, protože se zajímal o evangelizaci národů. Byla to úžasná příležitost vyzařovat Ježíše, jeho evangelium, umožnit každé duši, každému národu pochopení jeho pravé velikosti.

Druhá část proroctví

1. června 1951 z vůle Pia XII. byl Mons. Fulton Sheen vysvěcen na biskupa. Tak se naplni-

lo druhé proroctví Mons. Spaldinga před padesáti lety. Ve své autobiografii Sheen napsal: „Instalace biskupa může být důvodem k euforii, ale úcta, kterou ti prokazuje lid, nemusí vždy odpovídat té úctě, jaké se těšíš u Pá-

Univerzita v Lovani

na.“ Proto má jeho vlastní životopis titul: „Poklad v hliněné nádobě“, aby dal výraz kontrastu mezi důstojností kněžství a křehkostí toho, komu je svěřeno. Nicméně kněz, a tím spíše biskup, je povolán, aby jednal in persona Christi, aby byl opravdovým Kristem uprostřed světa pro Boží slávu a pro spásu duší.

Byl jmenován pomocným biskupem New Yorku, ale přitom dále promlouvá v televizi, píše knihy, jednu krásnější než

druhou, které mají velký úspěch a přinášejí obdivuhodnou úrodu dobra. Jmenujme alespoň některé z nich: Pokoj v duši, Šťěstí srdce, První láska světa. Ta poslední je o Panně Marii a snoubí se v ní věda s poezií, vždy ve stylu jasného světla.

Překrásná je jeho Filozofie náboženství, ve které ukazuje, jak za dnešních dnů dospěla filozofie k té nejnižší úrovni iracionalismu a dívá se s pohrdáním na Boha a na věčné Pravdy. A pak autor ukazuje cestu zdravého rozumu osvětleného vírou, která hledá a osvojuje si Boha v Kristu, jediné Cestě, jediné Pravdě a jediném Životu. Je to filozofie sv. Tomáše, která nás vede k pochopení člověka, světa a Boha. Je to opravdová apologetika vedoucí k věčné Pravdě.

Mons. Fulton Sheen byl v roce 1956 jmenován biskupem v Rochesteru a zakusil na vlastní kůži rozklad, jaký se rozšířil v církvi po Koncilu. Horečka angažovanosti ve světě se zmocnila kněží i sester, oslabilo značně modlitbu a vztah k Bohu. Katechismus a svátosti se staly druhou věcí, ne-li přímo neúčinnou, na prvním místě stály „naléhavosti“ doby. Je to proradný vítr, který zavanul a otřásá vším. Pavel VI. to nazývá „sebedestrukce církve“.

Biskup, brilantní účastník televizních souborů, pozvedá svůj hlas, aby připomněl kněžím a seminaristům: „Především kněz je povolán, aby byl spoluobětí a spoluvykupitelem s Ježíšem obětovaným na kříži a na oltáři. Nestáčí uspokojovat materiální potřeby bratří, je třeba hlásat Krista, dát ho poznat a milovat. Obracet duše ke Kristu je plodem svatosti a jednoty s Bohem.“

„Hledej Církev nejvíce nenáviděnou“

Když se v roce 1969 ve věku 75 let stane emeritním biskupem, pokračuje v konání konferencí a píše články a knihy. Je

Arcibiskup Fulton Sheen při mši svaté

jich více než šedesát, nejslavnější je Život Kristův. Jeho televizní vystoupení jsou vydána v několika svazcích a rozšířená po celém světě. Jen Bůh ví, kolik lidí obrátil: jde o katolíky, kteří žili dlouhá léta bez svátostí, o nekatolíky, kteří díky němu našli cestu do pravé církve Kristovy, o hříšníky s nejtěžšími vinami.

Dne 20. září 1979 slavi Mons. Sheen mši svatou k 60. výročí svého kněžství a připomíná v homilii: „Nejsem z těch, kteří nemilují život, ale nyní chci vidět Pána. Strávil jsem tolik hodin před ním v Nejsvětější Svátosti, mluvil jsem s ním v modlitbě a o něm se všemi, kdo chtěli naslouchat. Nyní ho chci vidět tváří v tvář.“

Dva měsíce nato se jeho přání splní: 9. prosince 1979 odchází, aby viděl Boha tváří v tvář. V radosti. Ještě dnes je uchvacující, když nám radí, co máme dělat v šířícím se zmatku naší doby: „Kdybych nebyl katolíkem a chtěl bych zjistit, která církev je dnes pravá, šel bych hledat tu jedinou církev, která se neshoduje se světem. Šel bych hledat církev, která je nejvíce nenáviděná na světě... Hledej církev, kterou lidé tohoto světa chtějí zničit ve jménu Boha, tak jako ukřižovali Ježíše. Hledej církev, kterou svět odmítá, tak jako lidé odmítli přijmout Krista.“

Pokud jde o něho, měl před sebou jasný úkol, který je i naším úkolem: Vyšel jsem z domu, abych se nasytil sluncem. Našel jsem Člověka, Ježíše, který se utápěl v bolesti ukřižování. Zastavil jsem se a řekl jsem mu: „Dovol, abych tě sňal z kříže.“ On mi odpověděl: „Nechej mě tu, dokud zbude ještě třeba jen jeden bratr, kterého mám spasit.“ Řekl jsem mu: „Co chceš, abych udělat pro tebe?“ Odpověděl mi: „Chod' po světě a říkej každému, koho potkáš, že je tu jeden Člověk přijatý na kříž.“

Z Maria Ausiliatrice 1/2006
přeložil -lš-

Kdy dojde k velkému návratu Krista?

Někteří čtenáři, kteří znají proroctví z Garabandalu, mají starosti. Události, které měly uvést nové království, se měly splnit za pontifikátu Jana Pavla II. Ale jak se zdá, nic se nestalo.

Ale opravdu jen jak se zdá, protože skutečnost vypadá jinak. Během třiceti let skrytého života Ježíše Krista nevěděl izraelský národ nic o tom, že proroctví se již stala skutečností. Dnes je tomu podobně.

Abychom mohli zhodnotit situaci, odvoláme se na zjevení, jakých se dostalo Kanadanovi Léandre Lachance:

„Společně všichni v klidu vstoupíme do nové Církve, do nové společnosti, abychom ve větší, niternější důvěře a poznání prožívali lásku, kterou chce Otec darovat všem svým dětem na zemi“ (25. 2. 1999).

„Blahoslavení jste, protože **žijete v tomto novém světě**, který spočívá v plnosti lásky. Nyní, když jste jej objevili a víte, že existuje, můžete v něm zůstat, nebo jej opustit. Záleží na vás, abyste udělali svobodné rozhodnutí. Bude buď jedno, nebo druhé, ale nikdy jedno i druhé. Dveře jsou otevřené. Láska čeká s otevřenou náručí na vás, abyste se i vy opět stali lidmi naplněnými láskou“ (4. 2. 1999).

„Tato proměna, která vás vede k této nové Církvi, k této nové společnosti... musí probíhat pozvolna“ (20. 2. 1999).

„V nebi panuje velice velká radost z této nové Církve, která se den ze dne rozvíjí, která buduje novou společnost. Je to společnost, jaká na této zemi ještě nikdy nebyla. Tato společnost, která se nyní vytváří, nepodobá se v žádném ohledu tomu, co jste dosud znali.“

Co jste dosud znali, je společnost, ve které se těší velké vážnosti **moc člověka**. Nová společnost bude spočívat na **moci Boží**, na moci lásky, na moci milosrdenství“ (24. 4. 1999).

„Tato nová Církev bude spočívat na hlubokém poznání a důvěře, v jaké každý bude žít ve mně, když mi zcela daruje své já.“

Tato nová Církev stojí pod ochranným pláštěm mé svaté Matky.

Tato nová Církev žije ve společenství srdce a Ducha se svatými nebe i země. Tuto novou Církev doprovázejí nebeští andělé.

Tato nová Církev bude žít ustavičně pod inspirací Ducha Svatého.

Tato nová Církev bude ustavičně inspirována a vedena Duchem Svatým. Tato nová Církev bude vybudována pod dobrotivým a milosrdným pohledem Otce“ (25. 5. 1999).

„Řekl jsem ti a říkám ti to ještě jednou, že **jste už v této nové Církvi na této nové zemi**.“ (28. 6. 1999)

„Společně dospějeme hlouběji do této nové Církve a této nové společnosti.“

Společně musíme uvést ve známost tuto Církev a tuto novou společnost, která je založena na lásce, a postarat se o to, aby si ji všichni zamilovali.

Společně uděláme zkušenost, že Boží láska bude volně proudit do lidských srdcí.

Společně prožijeme radost z míru, který plodí božská láska, když je přijata.

Společně zažijeme jásot z toho, že nás vede Boží láska.

Společně budeme prožívat bolest, když bude odmítána.

Společně budeme odhalovat, že láska je silnější a mocnější než všechno a všichni“ (18. 7. 1999).

„Pozvedněte hlavu, protože Boží království je docela blízko. Jen docela tenký závoj vám ještě brání v tom, abyste ho viděli. Když změníte sami sebe, umožníte si, abyste do tohoto království mohli vstoupit. Vstupní branou je vaše srdce. Tyto dveře můžete odemknout vaše bezvýhradně a neodvolatelně - Ano.“

„Mám za úkol otevřít tyto dveře,“ praví Ježíš (11. 12. 1999).

Nacházíme se tedy ve fázi bezprostřední přípravy. Několik málo je těch, kteří již „žijí“ v tomto království, které je zatím v podstatě duchovní. Král nebes přijde ve slávě, ale lidé musí být nejdříve připraveni na jeho přijetí. Bůh připravuje srdce pro tuto velkou událost. Dopřává nám ještě trochu času. Kolik? To záleží od našeho postoje.

Proroctví se stanou skutečností, ale pro každého člověka jsou v jiném stádiu.

Především si nesmíme myslet, že se stále nic neděje a že svět bude po staletí existovat tak, jak je dnes, pod silným vlivem Protivníka. Bůh čeká trpělivě, že lidé budou ochotni ho přijmout. Pak přijde a zapudí zlo a pachatele zla. Pracujme proto na uskutečnění Božího plánu a čekat na jeho hodinu.

Z Maria heute 2/2006
přeložil -lš-

PORTÁL PROCESU BLAHOŘEČENÍ JANA PAVLA II.

Na internetových stránkách římské diecéze vznikl zvláštní portál procesu blahorečení Jana Pavla II. Je zde v přístupné formě prezentována osobnost polského papeže a jeho dílo. Rozšiřují se také modlitební hodiny vždy v první sobotu v měsíci, které začínají v 21 hodin a končí v 21.37 hodin, v době, kdy papež zemřel. Již před rokem 2. dubna vznikl řetězec modliteb. Všechny modlitební skupiny jsou registrovány na internetových stránkách. Kdo se chce připojit, může to kdykoliv učinit. Jsou také rozesílány texty, zatím jen v italštině a polštině. Adresa zní:

www.vicariatusurbis.org/Beatificazione/Causait.asp

Zázračné znamení, které se trvale zpřítomňuje

U svatyně La Madonna dei Fiori (Maria Květů) v městečku Bra, které se nachází v turínské diecézi, asi 60 km od Turína směrem na Cuneo, se každý rok uprostřed zimy od 8. do 29. prosince, často za silného mrazu a sněhu, objevuje zvláštní fenomén: v místě zjevení Matky Boží rozkvetou stromy.

Historie zjevení matky Boží v Bra

Večer 29. prosince 1336 procházela kolem sochy Matky Boží mladička vdaná žena Egidia Mathisová, která byla ve vysokém stupni těhotenství. Soška byla na vysokém sloupu uprostřed hustých keřů. Čekali tam dva vojáci se záměrem, že mladou ženu znásilní. Když si Egidia uvědomila, jaké jí hrozí nebezpečí, vrhla se směrem k sošce

Svatyně La Madonna dei Fiori

a prosila Matku Boží o pomoc. Situace se zdála být beznadějná, protože žena nebyla schopná se dvěma násilníky ubránit. Náhle ze sošky zazářilo tak oslnující světlo, že se vojáci k smrti vydělili a utekli. Egidii se však zjevila Matka Boží s úsměvem a soucitem a začala ji uklidňovat. Ihned po tomto zjevení pocítila Egidia porodní bolesti a bez jakýchkoliv komplikací porodila před soškou dítě. Zabalila je do svého pláště a pospíšila do nejbližšího domu, kde požádala o pomoc. Zpráva o tom se roznesla městem jako blesk.

Brzy nato se na místě shromáždili všichni obyvatelé Bra. Můžeme si představit jejich překvapení, když spatřili stromy obšpané překrásnými jarními bílými květy. Bylo to pro všechny zjevné znamení potvrzující slova Egidie Mathisové. Vedle místa, kde se Matka Boží zjevila a kde

rozkvetly stromy, vybudovali svatyni La Madonna dei Fiori.

Ustavičné obnovování zázračného znamení

Od této události, která se stala 29. prosince 1336, uplynulo již 670 let, a přesto zázračné znamení kvetoucích stromů v místě zjevení Panny Marie se opakuje každý rok. Tento jev zaujal odborníky z turínské univerzity, kteří ho sledují již od roku 1700 jako „botanickou anomálii“.

Vědci potvrdili, že stromy, které rostou v místě zjevení, jsou *Prunus spinosa*. Normálně kvetou jen jednou v roce na počátku dubna a později mají malé trpké plody. Stromy tohoto druhu švestek rostou v Piemontu hojně a tvoří husté porosty u cest, v dolinách i na pahorcích.

Vědecké výzkumy prokázaly, že půda u svatyně, na které rostou stromy *Prunus spinosa*, se ničím neliší. Je stejná jako všude jinde v této oblasti. Nebyly zjištěny ani žádné vlivy geofyzické anebo elektromagnetické. Badatelé zjistili, že stromy, které rozkvetají u svatyně, jsou na-

Kvetoucí větvička z Bra (2. 1. 2006)

prosto shodné s těmi, které rostou jinde. Kvetou normálně na jaře a nesou plody. Naopak květy uprostřed zimy jsou pro vědce naprostou záhadou.

Když jsem 2. ledna 2006 přijel k této svatyni spolu s P. Tomášem Klimaczkem, bylo v Miláně 6 °C a výjimečně nebyl toho roku sníh. Farář svatyně Don Michele nám řekl, že stromy rozkvetají pravidelně 8. prosince na svátek Neposkvrněného Početí Panny Marie a kvetou do 29. prosince, tedy výročního dne, kdy došlo ke zjevení Matky Boží. Přesto, že v prosinci je zde vždy několikastupňový mráz, květy na stromech ještě nikdy nezmrzly. I když jsme přijeli již několik dnů po úplném odkvětu, na stromech ještě zůstalo několik květů, které jsem vyfotografoval. Don Michele nám také řekl, že za 670 let trvající historie stromy nerozkvetly jen dvakrát, a to v prosinci r. 1913 a v prosinci roku 1938. Bylo vždy několik měsíců před začátkem světových válek. Vědci provedli také tento pokus: Nasadili v místě zjevení sazenice, které pocházely z jiných

skupin, než jaké rostou u svatyně. Tyto stromy nikdy v prosinci nerozkvetly, i když byly stejného druhu jako kvetoucí stromy. Rozkvet stromů uprostřed zimy zůstává pro vědce nerozluštěnou hádankou. Zato pro lidi, kteří jsou otevřeni pro přijetí znaků neviditelného Boha, jsou stromy kvetoucí v prosinci u chrámu La Madonna dei Fiori nadpřirozeným znamením, které vyzývá k obrácení, k otevření se přítomnosti Matky Boží, která nás chce vést cestami víry ke svému Synu.

Don Michele mluvil také o tom, že zázračné kvetení stromů přivádí poutníky k ještě většímu zázraku, jakým je obrácení a sebeodevzdání Ježíši Kristu a Marii. Mnoho osob zde přistupuje po mnoha letech ke svátosti pokání a k přijetí Eucharistie. Kvetoucí stromy poukazují na skutečnou přítomnost Matky Boží, která je také naší milující Matkou. Vyprávěl také o četných zázračných uzdraveních. Např. pětiletý hluchoněmý chlapec zde získal najednou sluch, anebo došlo k náhlému uzdravení 15letého schizofrenika, který pak mohl dokončit studium, založil si rodinu a je zcela zdravý.

Svatyně v Bra a Turínské plátno

Existuje podivuhodný svazek mezi zázračnými stromy v Bra a Turínským plátnem. Když bylo plátno vystaveno veřejně v roce 1898, kvetly stromy v Bra po celé tři měsíce, kdy bylo plátno vystaveno. Situace se opakovala v roce 1978. Tehdy byl poutníkem i kardinál Wojtyła.

Když bylo plátno 23. listopadu 1973 poprvé představeno v italské televizi, stromy u svatyně v Bra rozkvetly. Tím způsobem chtěla Matka Boží potvrdit, že toto plátno je autentický ruběš, ve kterém byl její Syn uložen v hrobě.

Z *Mitujcie się* 1/2006
přeložil -lš-

Kráčeno

Místo zázračného zjevení Matky Boží v Bra

Lesk kněžského celibátu

Egyptský jezuita Henri Boulad je známý daleko za hranice své vlasti. Jeho knihy byly přeloženy do třinácti jazyků. Narodil se v Alexandrii v roce 1931 a studoval také psychologii. V letech 1984 až 1995 byl vedoucím egyptské Charity a v letech 1991 až 1995 viceprezidentem světové Charity. Je ředitelem tří jezuitských škol v Káhíře. Přinášíme ve třech pokračováních výťah z jeho přednášky o kněžském celibátu, kterou přednesl před 25 lety.

Jaký význam má panenství pro náš kněžský duchovní život? V jakém vztahu je kněžský celibát k panenství Panny Marie?

Panna Maria je pro nás ideální postavou, je vůdcem našich duší. Není to však anachronické, když mluvíme o panenství v dnešní době, ve světě proniknutém erotem, uprostřed lidstva, které rozsah své sexuality kološálně přepíná, v době, kdy mnoho kněží a řeholníků zpochybnou je smysl svého celibátu nebo se ho vzdávají? Nejsou celibát a panenství překonané pojmy? Nebo mají naopak význam pro budoucnost?

Já osobně jsem toho názoru, že jsme duchovními průkopníky a staviteli cest do nové doby. Jsme pionýry nové možnosti, kteří jsou povoláni objevit naše moderní lidství. Věřím, že náš slib čistoty přináší tomuto světu zvláštní poselství, nejen jako něco dobrého a cenného, nýbrž jako něco podstatného. A jsem přesvědčen, že náš svět toto poselství naléhavě potřebuje.

Panenství Panny Marie je především její vnitřní, tedy duchovní skutečnost. Jaký je vlastně vnitřní smysl slova „panenství“?

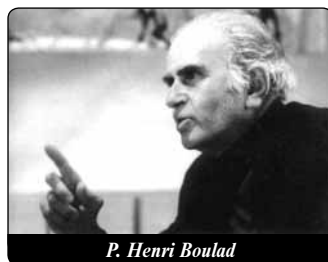
Dialektika tužby a uspokojení

Chtěl bych vysvětlit smysl panenství z perspektivy, kterou bych označil jako *dialektiku tužby a uspokojení*. Přítom uspokojení znamená prožívané potěšení. *Člověk je bytost touhy*. Každá duchovní bytost je ve své podstatě ve stavu touhy, silné žádosti po něčem, je ve stálé tendenci pohybu k nějaké věci nebo osobě.

Bůh sám je čistá touha, nekonečná touha, která se naplňuje ve vztazích Nejsvětější Trojice, ve stavu ustavičného obnovování, ve stavu nevyčerpatelného pramene.

Člověk stvořený jako Boží obraz je rovněž touha, je tendence k něčemu jinému. Ode dne svého narození prahne kojenc v intenzivním hnutí po matce, což se nejdříve projevuje biologicky tím, že natahuje své rty k matčinu prsu. Když je nasycen, jeho touha se utiší a pomine, protože byla uspokojena v „pozemském potěšení“ – pití.

Téměř stejný proces pozorujeme později v pohlavním aktu. Muže a ženu svádí k sobě silná žádost. Když jeden od druhého obdrží to, co žádá, prožijí oba uspokojení, které kulminuje v nasycení. Na tomto vrcho-

P. Henri Boulad

lu však rychle vyhasne žádostivost, oba se od sebe odtáhnou, žízeň je utišena.

Duchovní osoba, která se dobrovolně zavázala k čistotě, odkazuje toto hnutí žádostivosti od sebe, chce se ho vystříhat. Jeho tužba se nemá absorbovat a zničit v uspokojení. Chce ji za každou cenu držet a já to nazývám *stav čisté žádosti*. Buďto budu tento stav prožívat jako nesnesitelné napětí, nebo prožiji – zcela naopak – *pravou extázi*. A do této extáze se investuje celá moje bytost.

Nadpřirozený stav a nenasycená žádost

Samozřejmě jsem si vědom, že tento stav je v jistém smyslu nenormální, protože přirozeným způsobem tihne každá touha k nasycení a uspokojení a tím k odstranění touhy. Ale duchovní osoba, která se dob-

rovolně zřiká přání po uspokojení, uchovává tak vědomě touhu v bdělosti a zavazuje ji hledat jiné východisko než materiálně smyslové potěšení.

To také ukazuje, nakolik se křesťanské panenství zásadně odlišuje od panenství v *myšlení Dálného východu*. V asijské spiritualitě se uplatňuje nejen tiché zřeknutí se takové touhy, nýbrž dochází k jejímu potlačení, aby se člověk stal „šťastný zničením všech přání“. Všechna lidská touha a uspokojení mají být až do svých kořenů zničeny. Křesťanství se zásadně staví proti takové doktríně. Křesťanský duchovní dává své tužbě, kterou pociťuje, spíše růst. Dokonce ji živí a rozvíjí, místo aby ji potlačoval a likvidoval. Dovoluje tužbě, aby se na nejvyšší míru zhustila, aniž by připustil její uspokojení a odstranění.

Když zabijím touhu, zabijím člověka. Zhasím v něm světlo, ničím podstatnou část jeho bytosti a stavím ho tím zpět do nicoty, do smrti. Zbavuji ho jeho existence. Nevím nic o pravém životě člověka ve stavu „bez přání“, který se nazývá nirvána, vím však, že to nemůže znamenat onu „plodnou smrt“ v křesťanském smyslu. Nirvána není naše vytoužená extáze, nýbrž „extáze“, jak se dnes definuje. Naše křesťanská „smrt“, tj. naše dokonalé „vítězství nad sebou“ je hluboce vepsáno do našeho slibu čistoty, tak jako smrt stojí v srdci všeho živého, smrt, která neznamená zničení života, nýbrž teprve přináší život v jeho nejvyšším stupni. Tak pozvedá život v odříkání, který vede křesťanský duchovní, současně až na „himálajské výšiny“.

Opakuji ještě jednou, že tento stav čisté, trvalé touhy je nenormální, odvažují se říct nelidský. Když se apoštolové vyslovili proti některým „nemožným“ způsobům chování, dal jim Ježíš odpověď: „Kdo může pochopit, ať pochopí... U lidí je to nemožné, ale u Boha je možné všechno“ (Mt 19,12b.26).

Ježíš tedy sám uvádí, že stav panenství je „lidsky nemožný“, nemůžeme ho tedy žít bez Boží milosti. Stav panenství člověka podstatně přetěžuje, takže není přirozený. Kdo chce tedy argumentovat, že slib panenství je „nelidský“ požadavek, má v podstatě pravdu. Že je tento stav nepřirozený, ovšem neznamená, že musí být protipřirozený. Já ho nazývám *nadpřirozený*.

Otevření člověka pro vyšší sféru

Nadpřirozená tužba poukazuje na dvě věci: Je možno ji pochopit jen ve víře a může se prožívat jen v milosti. Z pozemského hlediska čistě lidsky měřeno je panictví přímo nehoráznost. Zdá se mnoha lidem absurdní jako čistý nesmysl. Dnešní člověk obrací svůj zrak jen dolů, místo aby se díval vzhůru. Protože se dívá jen na pozemské věci, je zcela logické, že náš slib ani zdaleka nemůže pochopit. Zvláště na Západě se smysl čistoty zamtlil i pro mnoho duchovních. Duch doby, moderní proud, který všechno strhává a zpochybňuje, zachvátil i je a namnoze oslabil jejich víru. Ale bez čistého oka víry, tzn. bez zvláštního pohledu, který by chtěl svět jevit vidět jen v jeho dočasně omezenosti, ke které my tvorové jsme přikováni, není schopen pochopit tajemství čistoty v její pravé dimenzi.

Čistotu je třeba chápat především vírou, je možno ji přijmout a žít jedině v božské milosti. Bez působení milosti a bez přítomnosti Božího Ducha nemůžeme naplnit tyto požadavky za žádných okolností. Proto existuje nebezpečí, že čistota ve-

de k neurózám, psychózám nebo komplexům, není-li prožívána ani ve víře, ani v milosti, ale přesto je železně prosazována. Kromě toho je takový stav duchovně neplodný. Výsledkem je nešťastná kněžská duše. Poznáváme-li však nekonečný duchovní rozměr čistoty v kontextu evangelia, zavazuje člověka dokonce k sebepřekonání a podněcuje ho na cestě k dokonalosti. Vede ho ven ze sebe a podporuje ho v *nadpřirozeném povolání jako Božího syna a Boží dceru*.

Dobře prožívaná čistota překračuje všechny definice, „omezení“ člověka. Vede nás k tomu, že nás „odzátkuje“, zcela vyprázdní a osvobodí, aby nás otevřela pro jinou, silnější a jasnější sféru *vyššího člověka*. Nikoliv však ve smyslu Nietzschova „nadčlověka“, který se chce vlastní silou sám osvobodit a vybudovat! V žádném případě zde není řeč o nadčlověku, nýbrž o vyšším člověku evangelia, o nadčlověku Ježíši Kristu, v jehož následování stojíme. Duchovní nadčlověk nachází své vyšší vnitřní lidství jako čistý dar, který prožívá pokorně jako výsledek osobního příklonu k Bohu, jako dar milosti. Ví velmi přesně, že se v něm zakořenilo *něco jiného*, než je on sám, něco silnějšího a něco většího, a to bylo přivedeno k rozkvětu.

* * *

V příštím čísle budeme pokračovat kapitolami: „Touha po absolutnu“, „Protest proti podvodnému štěstí konzumní společnosti“ a „Hodnota štěstí celibátu“.

*Z Kirche heute 2/2006
přeložil -lš-*

STÁTNÍ AKCE STERILIZACE V INDIÍ

V indickém státě Uttar Pradesh nutí stát učitele, aby prostřednictvím žáků získávali rodiče pro sterilizaci. Do 31. března má být dosažena potřebná kvóta těch, kteří se podrobí sterilizaci. Pokud se tak nestane, hrozí učitelům a starostům propuštění. Katolická církev rozhodně protestuje proti tomuto programu sterilizace, který je v rozporu s přirozeným i Božím zákonem. Samotní učitelé jsou takovým postupem státních úřadů šokováni.

Obrácení faráře Alexandra Fixa

Farář Alexander Fix z Astany, hlavního města Kazachstánu, hovořil na Světovém dni mládeže na setkání Benedikta XVI. se seminaristy.

Vaše Svatosti, ctihodní bratři v kněžské službě, vážení seminaristé, byl jsem vybrán, abych hovořil o svém povolání ke kněžství. Každé povolání je jedinečné a zvláštní!

Narodil jsem se v malé obci v Kazachstánu v roce 1971. Vyrůstal jsem u svých rodičů a pra-

P. Alexander Fix z Astany hovoří na Světovém dni mládeže v Kolíně

rodičů. Moje babička – především moje babička – si uchovával hlubokou víru navzdory všemu pronásledování. Když jsem byl ještě malý, slyšel jsem od babičky o Ježíši. Naučil jsem se několik modliteb, ale ve škole jsem víru ztratil. Bylo to v době komunistického režimu v Sovětském svazu. Učitelé mi říkali: „Kolik roků školní docházky absolvovala tvoje babička?“ Odpověděl jsem: „Dva.“ „Vidíš, ty máš nyní za sebou více školní docházky než tvoje babička. Víš mnohem více než ona a nepotřebuješ žádnou víru v Boha.“ A autorita učitelů zničila moji víru. Vyrůstal jsem jako ateista.

Jako mnoho jiných mladých lidí v SSSR přemýšlel jsem, jakou cestu si mám pro budoucnost zvolit. Rozhodl jsem se vstoupit na vojenskou školu a stát se důstojníkem. Vstoupil jsem na vojenskou školu na Sibíři a strávil jsem tam dva roky. V té době jsem poznal, jak zkorumpovaný a zlý je celý sovětský systém, zvláště v armádě. Panovala zde nenávisť mezi vojáky a důstojníky. Celá řada důstojníků sledovala zcela bezohledně jen svou kariéru. Pochopil jsem, že to není cesta pro mne.

Poznal jsem, že je něco jiného dívat se na Rudou armádu v televizi, a být jejím členem. Rozhodl jsem se, že z armády odejdu. V té době však dělali kadetům, kteří chtěli odejít, velké těžkosti, aby ostatní strachem odradili od odchodu.

Když jsem navštívil babičku, vylíčil jsem jí celou svou situaci a všechny své těžkosti. Ona mi řekla: „Moje dítě, musíš se modlit, a uvidíš, že ti Pán Bůh pomůže.“ V situaci, v jaké jsem se nacházel, byla tato slova pro mě jako „úder milosti“. Napsal jsem si Otče náš a Zdravas Maria a začal jsem se modlit. Když jsem v noci držel hlídku, modlil jsem se a cítil jsem Boží přítomnost tak intenzivně, že jsem si řekl: „Jak jsem byl hloupý, že jsem nevěřil v Boha!“ Šťastně jsem ukončil vojenskou službu a vrátil jsem se domů. Krok za krokem jsem hlouběji pronikal do víry, modlil jsem se růžencem a četl jsem Písmo svaté. Po dvou letech jsem ve svém srdci pocítil povolání ke kněžství.

Byl jsem v roce 2001 vysvěcen na kněze v Astaně, hlavním městě Kazachstánu. Byl jsem šťasten, že můj arcibiskup Je-

P. Alexander Fix při pozdravu se Svatým otcem Benediktem XVI.

ho Excellence Tomáš Peta, který mě světil, se spolu se skupinou mladých účastní Světového dne mládeže v Kolíně n. R. Jménem všech našich věřících prosím Vaši Svatost, aby se modlila za Kazachstán a poslala nám požehnání. Děkuji pěkně!

*Z Kirche heute 2/2006
přeložil -lš-*

V Ježíšově škole (9)

Evangelium podle svatého Marka

„Ty jsi Kristus“

Po rozjímání o Ježíši jako velkém divotvůrci vrátíme se do oblasti společenského a náboženského života Izraele, jaký učedníci od malička prožívali. Spočíval především na „Božím zákoně“, ale ovládalo ho „podání starých“, přeplněné velkým množstvím norem, které usměřovaly všechno konání a celý každodenní život. Tradice byla jistě pilířem, který dával jistotu životu tohoto národa, ale obsahovala v sobě i nebezpečí, že uzavře národ do minulosti a že se stane zdí, která ho uzavře před ostatními a zabráni jeho budoucímu rozvoji. A když je roztržena do tolika drobných předpisů, které by chtěly až směšným způsobem standardizovat osoby, bránila jim, aby byli sami sebou vůči druhým a především vůči Bohu.

Ježíš vstoupil do této společnosti jako **pravý Osvoboditel**. Představil se osvobozený od určitých norem Zákona a tradice: dotýkal se malomocného, stoloval s hříšníky a prožíval sobotu jiným způsobem než farizeové, takže si vysloužil jejich odsouzení (3,6). Nyní je na přetřesu téma „Tradice starých“. Evangelista nám líčí tvrdou debatu (7,1-13) a dělá to proto, aby pak zaznamenal reakci učedníků: **Jsou s ním ve shodě?** (7,17-23) To zajímalo později také učedníky, kteří pocházeli z judaismu a kteří se nemohli osvobodit od určitých zvyklostí. Můžeme to zajímat také nás, abychom se nedívali s hořkostí na každou změnu.

Tradice starých (7,1-13)

Nevíme, kdy a kde k tomu došlo, ale jednoho dne se *kollel* Ježíše shromáždili farizeové a někteří z učitelů Zákona. Stačí, když slyšíme jejich výčet, aby-

chom věděli, že nepřišli proto, aby Ježíši naslouchali, nýbrž aby o jeho slovu debatovali, přesněji řečeno, aby ho *obviňovali*. Říkali: *Proč se tvoji učedníci nechovají podle podání předků, ale jedí obřadně nečistými rukama, tzn. neumytými, a tak poskvřňují jak pokrm, tak sebe? Ježíšova odpověď je obdivuhodná. Ježíš jde hned k jádru věci a dotýká se hlavní vady tradice a všech připojených interpretací, které vytvořili učitelé Izraele: jsou to všechno jen vnější věci, protože v nich není srdce. Právem je nazval prorok Izaiáš: „**Pokrytci!** Dobře to o vás předpověděl Izaiáš, jak je psáno: *Tento lid mě uctívá jen ústy, ale jejich srdce je daleko ode mne. Nadarmo mě však uctívají, když učí naukám, které jsou lidskými ustanoveními, neotevírají srdce vůči Bohu, neuvádějí člověka do vztahu k Bohu.*“*

Ježíš udeřil hřebík na hlavičku: pravé náboženství, pravý kult se rodí ze srdce, není jen něčím

vnějším, nejsou to jen rubriky. Každá norma, aby byla pravá, musí obsahovat srdce. Protože pravé náboženství je svou podstatou život, život srdce. Bůh je Bohem srdce (sv. František Saleský). A dále: Pravé náboženství vylučuje každý materiální zájem. A zde se Ježíš dotýká zvláštní skutečnosti: *Mojíš řekl: Cti otce svého i matku svou... „Cti“, tzn. miluj je, pomáhej jim, když jsou v obtížích. „Vy jste řekli, že když někdo obětuje Hospodinu to, co mělo posloužit rodičům, nemusí jim už pomáhat.“ Zde tedy tradice převrací Zákon nebo, lépe řečeno, **ruší Boží slovo**. Ježíš dodává: *Takových věcí děláte mnoho. Pak se obrač k lidu a ve věci jídla neumytými rukama říká: Člověka nemůže poskvřnit nic, co do něho vchází zvenci, ale co vychází z člověka, to ho poskvřňuje. Z nitra, ze srdce lidí totiž vycházejí špatné myšlenky, smilstva, krádeže, vraždy, cizoložství, lakota, zloba, lest, prostopášnost, urážky, pýcha, nerozumnost. Všechno to zlé vychází z nitra a člověka poskvřňuje.**

Je zde třeba podtrhnout dvě věci. První je tato: **Ježíš chce**

uzdravit srdce, a srdce je uzdraveno, když je naplněno city, které utvářejí správné vztahy k druhým a k Bohu, když z něho vychází něžnost, sladkost, láska, radost, sympatie, vděčnost, laskavost atd., a když kult představuje pravé setkání lásky s Bohem. Pro Ježíše zákon a tradice, které nejsou výrazem srdce, ale pouze něčím uloženým z vnějšku, nemohou vytvořit pravé lidské společenství, a tím méně správný vztah k Bohu.

Tím druhým bodem je skutečnost, že je dovoleno jíst jakýkoliv pokrm a žádný pokrm není nečistý, i kdybychom ho jedli neumytými rukama. Učedníci jistě pochopili osvobozující učení Ježíšovo. Ale jedna věc je pochopit, a druhá věc toto učení opravdu žít. Cítili, že Ježíš je svobodný a chce osvobodovat, ale šlo o to, že z jejich povědomí bylo třeba odstranit pocit viny, když jedli něco, co tradice nazývala „nečisté“. Oni i přes Ježíšovo učení cítili, že se dopouštějí hříchu, když nejedí podle tradice. Bylo třeba mnoha let, než se od toho osvobodili. Vzpomeňme Petrovo vidění v Joppe, kde byl jako hlava společenství pozván, aby jedl ze všech druhů zvířat. Petr reagoval slovy: „Páne, nikdy jsem nejedl nic poskvřněného.“ Ale z nebe se ozval hlas: „Co Bůh prohlásil za čisté, ty neprohlašuj za poskvřněné“ (Sk 10,6-16). Měnit mentalitu je obtížné. Musíme být Pánu vděční, že se v této věci můžeme radovat z opravdové svobody, na rozdíl od židů a muslimů.

V Týru a Desetiměstí

A nyní Ježíš, žid, který boural tolik sociálních a náboženských bariér uvnitř svého národa, odchází k pohanům jako první misionář v pohanské zemi. V území Týru uzdravuje dceru pohanské ženy plné víry (7,24-30). Pak se vyhne izraelskému území a vstupuje do oblasti Desetiměstí, kde uzdravuje hluchoněmého a skuteční druhé záračné rozmnožení chleebů, kte-

Plavba po jezeře (Jean Četiri, 18. stol., Tirana)

ré učedníci opět nechápou. Učí se však, že pro Ježíše musí padnout i hranice mezi národy. Pak všichni vstoupí na loď a vrátí se do země Izraele.

Farizeové a Ježíš (8,11-13)

Když přišli do dalmanuských končin, přišli farizeové a začali se přít s Ježíšem a žádali od něho znamení z nebe, aby ho pokoušeli. Zhluboka vzdychl a řekl: „Proč toto pokolení žádá znamení? Pravím vám, tomuto pokolení žádné znamení dáno nebude.“ A nechal je, vstoupil na loď a odjel na druhý břeh.

Ježíš „vzdychl“, to znamená, že vnitřně trpěl. Ví, že je naprosto zbytečné, aby jim dával nějaké znamení. Důvod je jasný: Jeho a jejich mesiánské ideje se zásadně rozcházejí. Oni čekají mesiáše politického, on je Mesiáš, který obnovuje Boží království a činí tak pomocí zázraků, které zjevují moc Otce a jeho Vyslance. Když však uvažujeme o způsobu, jakým se Ježíš zjevil jakožto Mesiáš, konstatujeme, že ukazuje spíše slabost a pokoru lásky, která se zcela obětuje, ponižuje před Bohem i před námi a nekonečně respektuje naši lidskou svobodu. Ví, že pro farizeje je absurdní takovýto Mesiáš. Takový Mesiáš je pro ně nepřípustný. Proto je **nechal být**. Je to tvrdé slovo, které znamená rozhod.

Sám s učedníky (8,14-21)

Vyprávění začíná zmínkou, že učedníci zapomněli vzít s sebou chleby. Měli jen jeden. Ježíš jim řekl: *Varujte se kvasu farizejského*. Je logické, že mysleli především na „materiální chléb“. Jsou to prostí lidé, pro které je vždy na prvním místě skutečnost každodenního života. Mesiánské diskuse s farizeji jsou pro ně příliš složité. Proto nepochopili, co Ježíš myslí farizejským kvasem, nepostřehli, že se nemají dát ovlivnit smýšlením těch, kteří se stále ještě pokládají

FINGOVANÉ URÁŽKY ISLÁMU JAKO ZÁMINKA K ÚTOKŮM NA KŘEŠŤANY V PÁKISTÁNU

Muslim jménem Irfan, jehož žena je křesťanka, se dostal do sporu se svým tchánem. Spálil několik stránek koránu a rozšířil zprávu, že to udělal jeho tchán. Muslimové pak zapálili jeden evangelický a jeden katolický kostel. Ačkoliv úřady byly včas informovány o podstatě věci, nepodnikly na ochranu křesťanů vůbec nic.

SVOBODA TISKU PŘED ÚCTOU K NÁBOŽENSTVÍ

Většina německého protestantského obyvatelstva pokládá svobodu tisku za významnější hodnotu než úctu k náboženským představám a symbolům. Zatímco u katolicky smýšlejšího obyvatelstva je postoj k těmto hodnotám vyrovnaný, mezi protestanty 53 % preferuje svobodu tisku a jen 37 % se vyslovilo pro respektování náboženských citů.

REAKCE BENEDIKTA XVI.

Při přijetí nového marockého velvyslance ve Vatikánu zdůraznil Benedikt XVI. naléhavou potřebu respektovat náboženské city a symboly. Současně však uvedl, že nesnášenlivost a násilí nemohou být reakcí na urážku náboženských citů. Takové jednání musí být zcela cizí každému náboženství. Každému člověku musí být zaručena svoboda praktikovat své náboženské přesvědčení.

EGYPT

Křesťané v Egyptě jsou dnes ohroženou skupinou občanů druhé třídy. Jsou vyloučeni z úřadů a univerzit a jsou diskriminováni při hledání pracovního místa. Ze 70 milionů obyvatel Egyptu je 9 milionů křesťanů, z toho 8 milionů patří ke koptické pravoslavné církvi. Křesťané a jejich objekty jsou vystaveni útokům radikálních muslimů. Konvertité z islámu jsou pronásledováni jako rušitelé veřejného pořádku.

za pravé vůdce izraelského národa. Ježíš je proto postaví přímo před volbu: mají se rozejít s minulostí, kterou si oblíbili. Odtud jeho výtky: „Proč uvažujete o tom, že nemáte chléb? Ještě nechápete? Ještě máte zatvrzelé srdce? Máte oči, a nevidíte, máte uši, a neslyšíte? Nevzpomínáte si, jak jsem rozlámal pět chlebů, a kolik košů zbytků jste nasbírali?“ Odpověděli: „Dvanáct.“ „A když jsem rozlámal sedm chlebů pro čtyři tisí-

ce, kolik košů zbytků jste nasbírali?“ Odpověděli: „Sedm.“ A řekl jim: „Ještě nechápete?“

Nechápavost učedníků je úplná. Pamatují si fakta, dvakrát byli svědky, jak Ježíš rozmnožil chleby. Může tedy rozmnožit i ten jeden, který ještě mají. Když myslíme na jejich jednání, napadne nás, že ještě nikdy nevyslovili, co si vlastně myslí o Ježíši. Mají oči, ale nevidí a nechápou. Člověk sám od se-

Trosky chrámu bohyně Artemis v Gerase v oblasti Desetiměstí

be není schopen pochopit, kdo je vlastně Ježíš. Musí se mu nejdříve dostat osvěcení. V této souvislosti vypravuje evangelista o uzdravení slepého v Betsaidě (8,22-25). Toto vyprávění nám může připadat zvláštní. Jako by se Ježíši zázrak „nepovedl“. Dotkl se očí slepého, a ten říká, že vidí jen trochu. Dotkne se ho znovu, a pak už vidí správně. Toto uzdravení má symbolický význam. Učedníci potřebují, aby se opakovaně dotkl jejich očí, a pak budou vidět správně. Ježíš to zřejmě udělal, protože začínají chápat.

„Ty jsi Kristus“

Odebrali se do Cesareje Filiippy. *Cestou se Ježíš zeptal svých učedníků: „Za koho lidé pokládají Syna člověka?“ Odpověděli: „Za Jana Křtitele, jiní za Eliáše, jiní za jednoho z proroků.“ A Ježíš k nim: „A za koho mne pokládáte vy?“ Petr odpověděl: „Ty jsi Kristus.“*

To je první úsudek, který učedníci pronášejí o Ježíši. Distancují se od lidu a od farizeů, přijímají, že je Mesiáš. Je to jejich první vyznání víry v Ježíše. Zvolili, že budou stát na straně Ježíše, i když zatím podobně jako slepec z Betsaidy vidí jen něco o Ježíši. Tento začátek se rodí po dlouhé pouti s Ježíšem. Vykonal jsme ji spolu s nimi, vyznejme proto také s nimi: „Ty jsi Kristus.“

Modleme se:

Pane, vysvobod' nás od neúčinných věcí a nauč nás žít v prostotě srdce. Tak jako jsi usiloval vysvobodit učedníky z neúčinné tradice a zvyků, které brání chápat novost evangelia, vysvobod' i naše společenství od zajetí vlastních myšlenek a představ. Ty víš, že ti mohou špatně rozumět i ti, kteří tě milují. Osvět' proto naše oči, aby viděly správně. Pane, potřebujeme tvé světlo! Amen.

(Pokračování)

Z Maria Ausiliatrice 7/2003
přeložil-lš

Osmero blahoslavenství (9)

SEDMÉ BLAHOŠLAVENSTVÍ

„*Blahoslavení tvůrci pokoje, protože oni budou nazváni Božími syny.*“

(Pokračování z minulého čísla)

Ale Láska, která vtiskuje do duše obraz Slova, je Láska, která má zalíbení v tom, že se spojuje a píše všude s něžností jméno Milovaného: na nebi ve trpytých hvězdách, na zemi v gigantickém profilu velehor i v mnohobarevné harmonii květů a v pohyblivém křišťálu nekonečného oceánu; v duších bohatstvím ctností a v plnosti Božích darů. Tak je po celé zemi pokoj dítětem světla a lásky, tak jako v nebi jsou Slovo a Duch věčnými prameny pokoje, který se line z Otcova lůna.

Dokud je láska v duši ještě nedokonalá, dar moudrosti do ní v hojnosti ustavičně přelévá svůj nebeský paprsek jako obraz nebe, které se však sotva zobrazí na vlnách rozbořeného jezera; ale jakmile se vlny uklidní, rýsuje se na hladině ryzí obraz nebe. Tak i v duši, když je láska dokonalá a moudrost je jako zářící reflektor v pokojné duši, božský obraz se nechvěje, protože duše zakotvila v pokoji. Obraz se stává tak přesný, tak jasný a duše tak průzračná a čistá, že všechno lidské zmizí před triumfálním jasem božského.

Je to přetvoření, o kterém mluví sv. Pavel, když říká: *My všichni s nezakrytou tváří odrážíme jako v zrcadle velebnost Páně, a tak se přetváříme stále víc a více k zářivé podobě, jakou má on sám* (2 Kor 3,18).

Toto božské přetvoření uskutečňuje kontemplace a Duch. Láska dosáhla v duši nejvyššího stupně, který sv. Bernard charakterizuje těmito slovy: „Stisknout až nepřipustně, stisknout Milovaného tak, abychom ho již nikdy neztratili.“ Ženich již položil svou levici pod hlavu snoubenky a pravou rukou ji objímá a zapřísahá jeruzalémské dcery, aby milou nebudily a nerušily ve sladkém odpočinku a snu lásky.

Kdo může odloučit duši od její nesmrtelné lásky? Milovaný je celý její a ona celá patří jemu. Již nejsou dva, ale jen jedna věc, protože láska uskutečnila své dílo božské jednoty.

Viděli jste již mráček celý ozářený paprsky slunce? Jeho neprůhledná podstata zcela zmizela před invazí světla. Již

není mrak, je to jas, je to trpyt, přetvořil se v slunce.

Je to jen ubohý obraz k vysvětlení božského tajemství lásky, protože smyslové věci jsou příliš nízké, než aby mohly vyjádřit božské působení! Antická fyziognomie duše zmizela před kouzlem lásky. Proniká jí světlo Slova, činí ji zářivou a přetváří ji v sebe. Pohleďte na ni! Je to On! Nespatřujete v ní jeho pohled, jeho úsměv, jeho majestát, jeho sladkost, jeho lásku, jeho sílu, jeho nemsazatelnou a božskou stopu?

Duše je již živým obrazem Milovaného, je to sám Milovaný, který se mystickým, ale skutečným způsobem vrací, aby žil na zemi a znovu tvořil božskou báseň Božích tajemství. Je to Ježíš, který se rodí, kolébán andělskými zpěvy, který roste v tichosti a šíří svou nebeskou vůni, která opájí Otce; je to Ježíš, který vyslovuje slova života, který přináší své divy a zázraky, Ježíš, který pláče nad lidskou bídou, který proměňuje ve svém srdci všechny bolesti země, který se přináší v oběť božské Spravedlnosti a první Láscce,

která plní svůj úkol v mlčenlivém a plodném zázraku eucharistického života.

Nic se nelíbí Otci tak, jako jeho Syn, jako Ježíš. Chce na něho patřit stále, jak na nebi, tak na zemi; chce ustavičně přijímat jeho zpěv chvály, kadidlo jeho lásky, vůni jeho obětí; nespokojuje se s Ježíšem ve svatostáncích, ale zalíbilo se mu vytvářet ho v duších přetvořených posvěcujícím oplodněním Ducha Svätého.

Církev je Tábora, kde se ustavičně uskutečňuje proměnění duší. Ježíš se znovu zjevuje ve svých svatých jako nejčistší, zářící; světelný mrak Utěšitele ho zahaluje a hlas Otcův opakuje božskou větu: *To je můj milovaný Syn, v němž mám zalíbení* (Mt 17,5).

* * *

Církev nás v liturgii učí, že tajemstvím Tábora je obdivuhodně ohlášena naše definitivní adopce za Boží děti: „...zázračně jsi naznačil, že nás chceš přijmout za své děti.“⁽¹⁾

Být adoptivním dítětem znamená reprodukovat obraz věčného Syna, být moudrost, která má účast jako on na nekonečné Moudrosti Otce.

Kdo má milost, je adoptivním dítětem, protože má božskou podobnost se Slovem. Ale duše přetvořená v Ježíše, které se staly živoucími obrazy věčné Moudrosti, dosáhnou dokonalé Boží adopce, budou nazvány Božími dcerami.

Je jasné, že tato nejvyšší etapa dokonalého života se nemůže naplnit zde na zemi. Duše, které dosáhly tohoto nejvyššího vrcholu, žijí již životem nebeským. Dotýkají se ještě nohama země, ale jejich čelo se ve svatozáři světla ztrácí ve výšinách spolu se srdcem Milovaného v Božím lůně.

Je božské dílo dovršeno? Nikoliv, chybí ještě poslední očistění, poslední oběť, akt nejvyšší lásky: smrt. A duše přetvořená po ní horoucně touží nevýslovnými vzdechy, jako vyhnanec touží po vlasti, jako touží po štěstí ten, koho trápí po něm neuhasitelná žízeň, jako láska dychtí po věčné plnosti. Proto v tomto životě pozemském a nejvyšším, v jakém žijí přetvořené duše, nad sladkostí spojení a nad nevýslovná muka lásky se zvedá gigantický a vítězný výkřik touhy, nepochopitelný a dychtivý, výkřik nebe i země, který by mohl použít poslední větu Písma: *Duch a nevěsta říkají: „Přijď, přijď, Pane Ježíši.“* (Zj 22,17,20)

(Dokončení)

⁽¹⁾ srov. Vstupní modlitba o slavnosti Proměnění Páně (6. srpna)

HOMOSEXUÁLNÍ SLAVNOST „GAY PRIDE“ V MOSKVĚ NEBUDE

Nejvyšší ruský rabin Berl Lazar se postavil rozhodně proti slavnosti homosexuálů v Moskvě. Pokládá to za urážku morálky a srovnal to s karikaturami Mohameda. „Domnívám se, že takové akce neurážejí city věřících o nic méně než nějaké karikatury v novinách.“ Rovněž ruský mufti Tagat Tajudin vyzval muslimy, aby v případě potřeby protestovali proti takovému slavnosti i s použitím násilí. Moskevská městská správa již dala jasně najevo, že žádné setkání gayů nepovolí.

PROSAZUJE SE ALTRUISMUS

Výzkum v USA prokázal, že nábožensky založení lidé jsou méně sobečtí. Ti, kteří se pravidelně modlí, udělají ročně v průměru 77 nezištných skutků ve prospěch druhých. U ostatních je jich jen 60. Také manželské štěstí prožívají altruisté v hojnější míře. Dvě třetiny se cítí v manželství „velice šťastní“. Podle tohoto výzkumu se altruismus jakožto opak egoismu v USA stále více prosazuje. Těch, kteří pocítují soucit s druhými lidmi, přibýlo za poslední tři roky 5 % a je jich 75 %. Naopak počet těch, kteří myslí jen na sebe, poklesl o 7 % na 25 %.

NÁVRAT LUCIE

Tělesné ostatky sestry Lucie de Jesus dos Santos, nejstarší fatimské vizionářky, která loni 13. února zemřela ve věku 97 let, se vrátily do Fatimy. Lucie odpocívá nyní ve fatimské bazilice vedle blahoslavených Františka a Hyacinty.

ŽENY A INTERNET

Podle amerického průzkumu hledají ženy na internetu informace týkající se náboženství častěji než muži. U žen jsou to 34 %, u mužů jen 25 %. Na stránkách „pro dospělé“ hledá naproti tomu své zájmy 21 % mužů proti 5 % žen.

EDITORIAL - pokračování ze str. 2

alespoň něco z tohoto vzhledu do božské skutečnosti, abychom měli živé vědomí a osobní zkušenost, jak nesmírně přesahuje krása, bohatství a vznešenost nadpřirozených hodnot všechno to, co zatím známe z přirozeného světa. Týká se to obzvláště krásy, hodnoty a vznešenosti čisté lidské duše, před níž jsou všechny lidské krasavice pouhou oškřiveností, takže se v ní zhlédne zalíbením sám Bůh a touží být s ní spojen těsnějším a důvěrnějším poutem, než je tomu u neznamilovanějších milenců. Teprve nahlédnutí, jak opravdu krásný je opravdový život v Bohu, nás uschopní, abychom věci nazývali jejich pravým jménem. A to zvláště dnes velice potřebujeme.

Je zde řeč o nadpřirozených hodnotách a nadpřirozeném životě, ale v této terminologii je ve skutečnosti něco zavádějícího. Ona totiž platí jen pro příliš snížený horizont lidského pohledu, poznamenaného velkým a dlouhotrvajícím odcizením všemu tomu podstatnému, k čemu jsme byli stvořeni. Z Božího pohledu to vypadá jinak. To, k čemu nás Bůh stvořil, není něco, co jde **nad** naši přirozenost. Nepatří snad přímo k podstatě člověka, že je stvořen jako Boží obraz pro život v Bohu? Život „pouze přirozený“ je pro nás lidi ve skutečnosti **nepřirozený** a život v hříchu je přímo „**proti-přirozený**“. Svoboda jako podstatná součást naší přirozenosti neznamená, že náš vztah k Bohu je něco navíc, jen něco jako nepovinná nadstavba. Svoboda nám slouží k jinému cíli: je součástí naší přirozenosti, protože bez svobody není možná láska. Jsme stvořeni jako svobodní proto, abychom mohli **žít v lásce** s Bohem a s lidmi.

Ďábel se může po Bohu opírat ve všem možném, ale nikdy ne v lásce. Proto také to, co on

nabízí člověku, nevede ani k lásce, tedy ani ke svobodě ani k pokoji, ale k závislosti, zotročení a násilí, ve kterém si ďábel přímo libuje. Je to náhoda, že za rozhodující většinou násilností a nesvobody současného světa se nachází právě jeho plagiát – islám? Vře to v něm stále více.

Kdo chce opravdu „pacifikovat“ islám, musel by nejdříve pacifikovat ďábla, který jeho prostřednictvím slaví své žně.

Proto také společnost lidí, která přijme ďáblu lež, že je možné žít jen „přirozeně“, a odmítá tak to, co je pro ni autenticky přirozené, totiž žít s jediným a pravým Bohem a v Bohu skrze Ježíše Krista, začne naopak postupně pokládat za přirozené i to, co je přímo proti přirozenosti, a stane se zaslepeným otrokem zvrácenosti. Dokládá to odcizený sex a rostoucí ohrožení rodiny. (Ve skutečnosti, že už 65 % manželství se u nás rozvádí, nevidí naše justice varovný signál o společnosti bez lásky. Místo aby pocítila potřebu lépe chránit a podpořit rodinu jako základní buňku společnosti a záruku její budoucnosti, chce dále usnadnit její odumírání tím, že se ještě více zjednoduší rozvody, takže postačí zajít za matrikářem.)

S kolika nadějemi jsme se dívali do nového tisíciletí v době Velkého jubilea. Ze slibného 21. století již uplynulo celé pětiletí a s politováním musíme konstatovat, že se mraky nad naší hlavou a nad světem neprotrhávají, nýbrž spíše houstnou. Bylo snad vyvinuto málo úsilí o dialog, byla

naše pokoncilní vstřícnost a otevřenost nedostatečná, když odpovědi na vstřícnost a otevřenost jsou jakoby zcela opačné? Kde se stala chyba? Jan Pavel II. v listě *Novo millennio ineunte* mluví o potřebě vytvořit *poklad přijaté milosti*. Jakákoliv aktivita bez hojnosti Boží milosti nikam nevede. Osobní svatost neboli intenzivní život s Bohem nepůsobí jen silou příkladu, ale především **silou získané milosti**. V bilanci čtyř pokoncilních desetiletí však došlo v tomto směru k velkému výpadku opravdové horlivosti a lásky a to se prakticky projevuje v nedostatku kněží. Jde o víc než o neobsazené farnosti. Ta největší „škoda“, která tím vzniká církvi i světu, spočívá především v úbytku modliteb, mešních obětí a také v úbytku opravdových prosebníků. V ochranné zóně milosti vznikla, podobně jako v ozónové vrstvě, povážlivá díra způsobená exhalacemi vlažnosti, lhovosti a odpadu. Nesmíme se divit, že touto dírou vstupuje do církve a do světa satanův dým. (Sto let se Církev denně veřejně modlila za odvrácení ďábla. Dnes toho už není zapotřebí?)

Nemocný svět potřebuje více modliteb a obětí. Potřebuje více mystických duší. Opravdové splynutí s Bohem není individualistické ani sobecké. Čím více se duše spojí s Ježíšem, tím méně myslí na sebe a tím větší soucit pocítuje s dušemi zotročenými hříchem, bludem a pohanstvím. To je velice plodný soucit, který nutně potřebujeme, protože plodí neobyčejnou připravenost k modlitbě a oběti. Féničanka, která nesmírně trpěla tím, jak její dceru trápí zlý duch, prosila pak Ježíše s takovou naléhavostí a pokorou, že jí nejen vyhověl, ale dal jí za vzor víry Izraeli. Není právě proto výstup na horu Tábor pro nás nejaktuálnější programem nejen pro tuto postní dobu?

-red-

Výzvy fatimského poselství (47)

19.

VÝZVA K DOKONALOSTI KŘESŤANSKÉHO ŽIVOTA

Sedmnáctá výzva poselství

Při druhém zjevení se náš Pán ukázal jako *Dokonalý člověk* a Naše Paní jako *Paní bolestná*.

Co znamená toto zjevení? S absolutní jistotou to nevím. Avšak povím, co si o tom myslím a co mně Pán dal pochopit, když jsem o těchto událostech rozjímala. Může se stát, že Církev svatá jim dá jiný smysl či výklad; bude-li tomu tak, budu s ní zcela souhlasit. Předkládám tedy svůj skromný názor a říkám, že toto zjevení je výzvou k praktickování křesťanského života tak, jak ho žili na zemi Ježíš Kristus a jeho Matka a jak nás svým příkladem a svou naukou učili následovat jejich kroky.

Ježíš přišel na svět nejen jako Vykupitel, ale také jako Učitel, aby nás naučil cestě, po které máme kráčet, abychom přišli k Otcí: *Já jsem cesta, pravda a život. Nikdo nepřichází k Otci než skrze mne. Kdybyste znali mne, znali byste i mého Otce* (Jan 14,6-7). Tato cesta a tento život pak vyžadují poznání Boha a jeho Syna, kterého poslal na svět jako Učitele a Spasitele. Proto Kristus řekl: *Kdybyste znali mne, znali byste i mého Otce. (...) Kdo viděl mne, viděl Otce. (...) Nevěříš, že já jsem v Otci a Otec je ve mně? Slova, která k vám mluvím, nemluvím sám ze sebe, to Otec, který ve mně přebývá, koná své skutky. Věřte mi, že já jsem v Otci a Otec ve mně. Když nevěříte, věřte aspoň pro ty skutky* (Jan 14,7-11).

Ježíš Kristus nám zanechal jako důkaz svého božství skutky, které vykonal a jež ho potvrzují. Vykonáme proto krátké studium těchto skutků, protože ony nás utvrzují v jistotě, že Ježíš je skutečně naším Učitelem, vůd-

cem našich kroků a příkladem, který máme napodobovat.

Ježíš žil na světě jako dokonalý člověk, který ve všem plnil Otcovu vůli. Toto jsou jeho slova: *Každý, koho mi Otec dává, přijde ke mně, a kdo ke mně přijde, toho jistě neodmítnu, protože jsem sestoupil z nebe, ne abych konal svou vůli, ale vůli toho, který mě poslal. A to je vůle toho, který mě poslal: abych neztratil nikoho z těch, které mi dal, ale vzkřísil je v poslední den. Neboť to je vůle mého Otce: aby každý, kdo vidí Syna a věří v něho, měl život věčný. A já ho vzkřísím v poslední den* (Jan 6,37-40). Tak motiv, pro který Ježíš přišel na svět, byl tento: konat vůli Otce.

A vůlí, kterou má Ježíš plnit, je, aby neztratil nikoho z těch, které mu Otec svěřil, ale spasil je a vzkřísil v poslední den. Avšak toto vzkříšení vyžaduje naši spolupráci, neboli víru: *Neboť to je vůle mého Otce: aby každý, kdo vidí Syna a věří v něho, měl život věčný. A já ho vzkřísím v poslední den*. Vyžaduje tedy naši víru; je nutné věřit v Syna, aby nás vzkřísil v poslední den. Prvním krokem našeho křesťanského života je žít životem víry: věřit v Syna a v Otce, který ho poslal, věřit v jeho slovo a zachovávat je. Ježíš nás nabádá právě k tomu: *Pojďte ke mně všichni, kdo se lopotíte a jste obtíženi, a já vás občerstvím. Vezměte na sebe mé jho a uchte se ode mě, neboť jsem tičný a pokorný srdcem, a naleznete pro své duše odpočinek. Vždyť mé jho netlačí a mé břemeno netěží* (Mt 11,28-30).

Když se již přiblížila hodina, kdy Ježíš měl dát svůj život za naše vykoupění, chtěl při Poslední večeři, kterou konal se svými učedníky, dát jim další důkaz své lásky a hluboké pokory. Při zachovávaní židovských zvyků tehdejší doby – jednou on sám upozornil na nedostatek pozornosti vůči své osobě: *Vešel jsem do tvého domu a nedal jsi mi vodu na umytí nohou* (Lk 7,44),

Pán osobně, proti tehdejšímu zvykům a pravidlům, vzal mísu s vodou, umyl svým učedníkům nohy a utřel je lněným plátnem, kterým byl opásán. Když skončil tuto službu, posadil se opět za stůl a řekl jim: *Vy mě nazýváte Mistrem a Pánem, a to právem: to skutečně jsem. Jestliže jsem vám tedy umyl nohy, já, Pán a Mistr, máte také vy jeden druhému umývat nohy. Dal jsem vám příklad: Jak jsem já udělal vám, tak máte dělat i vy* (Jan 13,13-15). Základem naší víry je pokora; Kristus ji učí tím, že nám dává příklad.

Evangelium nám vypráví, jak dospívající Ježíš poté, co se šel modlit se svými rodiči do chrámu, se s nimi vrátil do svého domu a *poslouchal je* (Lk 2,51). Tak prožil prvních třicet let svého života: tam strávil dětství, prožil mládí a stal se dokonalým člověkem. Jako dítě podřízené svým rodičům či jako učenlivý mládenec, který se připravoval na život, *Ježíš prospíval moudrostí, věkem a oblibou u Boha i u lidí* (Lk 2,52).

V tomto úryvku vidíme, že Ježíš studoval a vydával před lidmi důkaz rozvíjení své moudrosti, i když židé o něm říkali, že nenavštěvoval školy. K tomu došlo v jeruzalémském chrámě, kde Mistr učil. *Židé se divili a říkali: „Jak to, že se vyzná v Písmu, když se tomu neučil?“ Ježíš jim na to řekl: „Moje učení není moje, ale toho, který mě poslal“* (Jan 7,14-16).

Tato závěrečná slova mimo to, že vyjadřují tajemství trojičného společenství mezi Otcem a Synem, nám umožňují také říci, že to nejsou pouze školy, kde se studuje a učí; ale každá rodina má být školou, kde se její členové vzdělávají v poznání přirozeného a nadpřirozeného života, a přitom se opírají o pomoc a milost Boží. Ježíš vícekrát tvrdí, že nebeský Otec byl jeho učitelem: *Otec, který mě poslal, ten mi dal příkaz, co mám říkat a co hlásat. A já vím, že jeho příkaz je věčný*

život. Co tedy já mluvím, mluvím tak, jak mi to pověděl Otec (Jan 12,49-50).

Ježíš Kristus se naučil od Otce to, co nás měl učit, a tak učil: *Ten, který mě poslal, je pravdivý, a já mluvím k světu to, co jsem slyšel od něho. (...) Až povýšíte Syna člověka, tehdy poznáte, že jsem to já a že sám ze sebe nic nekonám, ale tak mluvím, jak mě naučil Otec. A ten, který mě poslal, je se mnou. Nenechal mě samotného, protože já stále konám to, co se mu líbí* (Jan 8,26-29). Protože každý otec rodiny je představitelem Boha před svými dětmi, musí také být podle Boží podoby učitelem svých dětí; ale k tomu je nezbytné, aby měl potřebnou přípravu pro poznání přirozených a nadpřirozených věcí.

Ježíš Kristus byl naším vzorem také jako dělník. Je dělníkem, který naplňuje zákon práce a vydělává si na chléb v potu tváře, jak to Bůh nařídil každému lidskému tvorů: *ze země se s námahou budeš živit po celý svůj život. (...) V potu tváře budeš jíst chléb* (Gn 3,17.19). Ježíš, pokorný dělník, byl považován za syna tesaře; tak to o něm pověděli lidé v Nazaretě, když ho viděli učit ve své synagoze: *Kde se u něho vzala taková moudrost a ty zázraky? Copak to není syn tesařův* (Mt 13,54-55)? Je to dělník, který pokorně pracoval v dílně svého otce; skromný mladík, podřízený a vstřícný vůči názoru a příkazům svých rodičů.

Byl to domov, kde byla radost, pokoj a štěstí, protože tam byl nadpřirozený duch: otec a syn byli spojeni poutem jednoty, modlili se, pracovali, navzájem se ctili a milovali. Proto tam Bůh byl doma: byl s nimi a podporoval je svou milostí, svým požehnáním a svou otcovskou pomocí. Vzpomeňme na andělova slova Marii: *Bud' zdráva, milostiplná! Pán s tebou!* (Lk 1,28)

Ave Maria!

(Pokračování)

Přeložil P. Štěpán M. Filip OP

Poselství Královny míru

Drahé děti!

V této milostiplné postní době vás zvou, abyste otevřely svoje srdce darům, které Bůh vám chce dát. Nebuďte uzavřeny, ale modlitbou a odříkáním řekněte Bohu ANO a on vám dá v hojnosti. Jako se na jaře země otevírá setbě a urodí stonásobně, tak i váš nebeský Otec vám dá v hojnosti. Já jsem s vámi a miluji vás, děti moje, něžnou láskou. Děkuji vám, že jste přijaly mou výzvu.

Mežugorje, 25. 2. 2006

MONTICHIARI-ROSA MYSTICA – pouť obětovaná za kněze, bohoslovce, řeholníky a řeholnice. Odjezd v pátek 5. 5. 2006 z Mutěnic do Brna, z Brna v 18 hodin. Cena: 1 650 Kč. Jedeme přes dvě noci v autobuse. Program v sobotu: domek Pieriny Gilli, obchod s devocionáliemi, Mezinárodní procesí se sochami a květinami ve Fontanelle (pořádá OPUS ROSA MYSTICA), mše sv., křížová cesta, osobní volno, vstup do Pramene. Odjezd do ČR v 19 hodin. **Přihlášky:** Zdenka Hanáčková, Nová 103, 696 11 Mutěnice, tel. 518 370 892, mobil: 732 554 507.

TAKÉ KŘESŤANSKÉ SYMBOLY MUSEJÍ BÝT RESPEKTOVÁNY

Rakouský politik Johann Herzog kritizoval prezidenta Heinze Fischera za jeho výrok, podle něhož je třeba respektovat náboženské symboly islámu. Požaduje, aby se bral ohled také na citění křesťanů. Herzog poukázal na to, že prezident jako politik socialistické strany nikdy neprotestoval proti zesměšňování křesťanských symbolů.

Herzog řekl, že se v Rakousku po desetiletí urážky křesťanství nejen tolerují, ale vláda dokonce poskytuje masivní finanční podporu „umělcům“, kteří systematicky hanobí náboženské hodnoty a symboly.

Herzog žádá, aby se prezident jednoznačně postavil k promítání filmu „Údolí vlků“, který obsahuje protikřesťanské štvání.

Kath-net - Res Claritatis

NĚMECKÁ KINA STÁHLA „ÚDOLÍ VLKŮ“

Největší německý řetězec kin - Cinema XX - stáhl z programu kontroverzní turecký film „Údolí vlků“. Film líčí sadistického Američana, který působí v Iráku, jako fanatického křesťana, který se cítí povolán k vraždění. Čelí mu turecký hrdina.

Bavorský ministerský předseda Edmund Stoiber požádal provozovatele kin, aby tento „rasistický, nenávidný film“ neuváděli, protože rozsévá nenávisť vůči západním společnostem; o totéž žádá badensko-würtemberský ministr vnitřní záležitosti Heribert Rech a Ústřední rada Židů v Německu.

V Turecku naopak politici hodnotí film pozitivně.

Kath-net - Res Claritatis

JAK SE CHODÍ DO KOSTELA V EVROPĚ?

Nejpravidelnějšími návštěvníky kostela v Evropě jsou Poláci, kde v neděli chodí pravidelně na bohoslužby 56,7 % obyvatel. Na Slovensku je to 34 %, za nimi následují Portugalci (30 %) a pravoslavní Řekové (24,5 %). V protestantských zemích jsou průměry nižší - ve Švýcarsku 13 %, v Německu 8,7 %.

Kath-net - Res Claritatis

Liturgická čtení

Neděle 12. 3. - 2. neděle postní

1. čt.: Gn 22,1-2.9a.10-13.15-18

Ž 116(115),10+15.16-17.18-19

Odp.: 9 (*Budu kráčet před Hospodinem v zemi živých.*)

2. čt.: Řím 8,31b-34

Ev.: Mk 9,2-10

Slovo na den: *Co to znamená „vstát z mrtvých“?*

Pondělí 13. 3. - ferie

1. čt.: Dan 9,4b-10

Ž 79(78),8.9.11+13

Odp.: srov. Ž 103(102),10a (*Nejednej s námi podle našich hříchů, Hospodine!*)

Ev.: Lk 6,36-38

Slovo na den: *Buďte milosrdní.*

Úterý 14. 3. - ferie

1. čt.: Iz 1,10.16-20

Ž 50(49),8-9.16bc-17.21+23

Odp.: 23b (*Kdo žije správně, tomu ukážu Boží spásu.*)

Ev.: Mt 23,1-12

Slovo na den: *Konají tak, aby je lidé viděli.*

Středa 15. 3. - ferie

1. čt.: Jer 18,18-20

Ž 31(30),5-6.14.15-16

Odp.: 17b (*Zachraň mě, Hospodine, svou slitovností.*)

Ev.: Mt 20,17-28

Slovo na den: *Dal svůj život jako výkupné.*

Čtvrtek 16. 3. - ferie

1. čt.: Jer 17,5-10

Ž 1,1-2.3.4+6

Odp.: Ž 40(39),5a (*Blaze tomu, kdo svou naději vložil v Hospodina.*)

Ev.: Lk 16,19-31

Slovo na den: *Chudák jménem Lazar.*

Pátek 17. 3. - připomínka sv. Patrika

1. čt.: Gn 37,3-4.12-13a.17b-28

Ž 105(104),16-17.18-19.20-21

Odp.: 5a (*Pamatujte na divy, které učinil Hospodine.*)

Ev.: Mt 21,33-43.45-46

Slovo na den: *Odvádněť mu výnos.*

Sobota 18. 3. - připomínka sv. Cyrila Jeruzalémského

1. čt.: Mich 7,14-15.18-20

Ž 103(102),1-2.3-4.9-10.11-12

Odp.: 8a (*Hospodine je milosrdný a milostivý.*)

Ev.: Lk 15,1-3.11-32

Slovo na den: *Zabít vykrmené tele!*

Breviář pro laiky

Uvedení do první modlitby dne:	NE 12. 3.	PO 13. 3.	ÚT 14. 3.	ST 15. 3.	ČT 16. 3.	PÁ 17. 3.	SO 18. 3.
Antifona	270	270	270	270	270	270	270
Žalm	783	783	783	783	783	783	783
Ranní chvály:							
Hymnus	270	271	272	271	272	271	271
Antifony	313	935	950	965	981	998	1014
Žalmy	921	936	950	965	981	998	1014
Kr. čtení a zpěv	313	317	321	324	327	331	334
Antifona k Zach. kantiku	313	317	321	324	328	331	334
Prosby	314	318	321	325	328	331	335
Záv. modlitba	314	318	322	325	328	332	335
Modlitba během dne:							
Hymnus	273	273	273	273	273	273	273
Antifony	273	273	273	273	273	273	273
Žalmy	926	940	955	971	987	1004	1019
Krátké čtení	314	318	322	325	329	332	335
Záv. modlitba	314	318	322	325	328	332	335
Nešpory:							
Hymnus	268	268	268	269	268	269	268
Antifony	311	316	945	960	976	992	1009
Žalmy	916	930	945	960	976	992	1025
Kr. čtení a zpěv	311	316	319	323	326	330	333
Ant. ke kant. P. M.	312	316	320	323	327	330	337
Prosby	312	316	320	323	327	330	337
Záv. modlitba	314	314	318	322	325	328	339
Kompletář	1238	1242	1247	1250	1254	1257	1238

NOVINKA

ANO, OTČE

P. Richard Gräf CSSp

Realizovatelný a účinný návod pro rozvíjení osobního duchovního života. Autor, člen Kongregace Duchu Svatého, je plně zakotven v Písmu svatém, z jeho slova vychází, v jeho slovu učí žít. Text je laskavým duchovním vedením na každý den i pro toho, kdo „nemá čas“, je vzdálen složitým teologickým úvahám, chce jen prostě s důvěrou vložit své srdce do otevřené náruče Boží.

Matice cyrilometodějská s. r. o., brož., A5, 176 stran, 139 Kč

ZPOVĚĎ, SVÁTOST SMÍŘENÍ

Petr Piřha

Malé zamyšlení nejen nad jednou ze sedmi svátostí, ale i nad Desaterem, hlavními hříchy či blahoslavenstvími. Vyšlo jako 12. svazek v edici Chvilka klidu.

POUSTEVNÍK v nakladatelství STUDIO GABRETA spol. s r.o., brož., A6, 72 stran, 30 Kč

**O DUCHOVNÍCH CVIČENÍCH IGNÁCE Z LOYOLY
S J. A. TETLOWEM**

Krátké meditace nad jedním z klasických textů křesťanské spirituality. Vyšlo v edici AUTOR – TÉMA jako svazek 24.

Karmelitánské nakladatelství, váz., 153x100 mm, 90 stran, 109 Kč

Z JINÝCH NAKLADATELSTVÍ

DEUS CARITAS EST

Benedikt XVI.

První encyklika papeže Benedikta XVI. je rozdělena na dvě základní části. První se týká teologicko-filozofické reflexe lásky ve svých různých rozměrech (erós, philia, agapé), zde se upřesňuje podstata vztahu lásky mezi Bohem a člověkem, který je provázaným vnitřním svazkem. Nejradikálnější formu lásky představuje Ježíš Kristus, který je vtělenou láskou Boha. Druhá část se týká konkrétních skutků lásky k bližnímu (caritas). Papež hovoří o lásce k bližnímu, která je zakořeněná v lásce k Bohu. Skutky lásky se týkají jak každého křesťana, tak celého společenství církve, která ve své charitativní lásce musí odrážet lásku Trojice. Vyšlo s církevním schválením.

Paulinky, brož., zúž. A5, 64 stran, 48 Kč

ŠTĚSTÍ POZORNOSTI

Anselm Grün

Kniha je věnována velkému tématu umění žít: pozornosti. Praktické podněty pro život jsou zasazeny do tradice slavných básníků a myslitelů. Texty jsou doprovázeny barevnými fotografiemi Michy Pawlitzkého. Vytisknuto na křídovém papíře.

Karmelitánské nakladatelství, váz., 158x147 mm, 48 stran, 119 Kč

ŠTĚSTÍ SOUZNĚNÍ

Anselm Grün

Kniha se věnuje tématu souznění se sebou i se vším živým. Podněty k zamyšlení vycházejí z tradice slavných básníků a myslitelů. Texty doprovází barevné fotografie Michy Pawlitzkého. Vytisknuto na křídovém papíře.

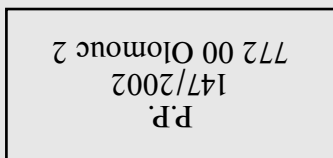
Karmelitánské nakladatelství, váz., 158x147 mm, 48 stran, 119 Kč

Objednávky knih – tel. 587 405 431, fax 585 222 803

Administrace a inzerce týdeníku Světlo – tel./fax 585 222 803

Matice cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc 1, e-mail: knihy@maticecm.cz

Kompletní nabídku knižní produkce MCM naleznete na internetové adrese www.maticecm.cz

TZ

**Matice cyrilometodějská s. r. o.
Dolní nám. 24
771 11 Olomouc 1**

SVĚTLO – týdeník Matice cyrilometodějské. Vydává Matice cyrilometodějská v Olomouci. Černochova 7 - IČO 533866. Tiskne nakladatelství Matice cyrilometodějská s. r. o., Olomouc. Šéfredaktor Josef Vlček. Vychází s církevním schválením Arcibiskupství olomouckého č.j. 54/98 ord. Církevní schválení se uděluje časopisům jako potvrzení, že v nich nejsou bludy v oblasti víry a mravů. Neznámena to však, že udělovatel schválení se ztotožňuje s názory jednotlivých článků. Adresa redakce a administrace: Matice cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc 1; telefon a fax 585 222 803 (e-mail: svetlo@maticecm.cz; http://www.maticecm.cz/svetlo; objednávky týdeníku a knih, inzerce: knihy@maticecm.cz). Registrční značka MK CR E 7225. Administrace pro Slovenskou republiku: RODENY, Vímohradnícka 11, 949 01 Nitra, telefon 0042137/741 83 83; podávání novinových zásilek povolené SP, s. p. ZSRP Bratislava, č.j. 3335-OPC zo dne 21. 5. 1996. Prohlášení redakce: U článků o tzv. soukromých zjeveních, k nimž se doposud církevní autorita nevyjádřila (jako Litmanova, Medzugasorje aj.), se podřízujeme konečnému úsudku církve. Nevyžadane nezveřejněné příspěvky nevracíme.